

Giới thiệu Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi

Truyện Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi của tác giả Đông Phá Tuyết thuộc thể loại ngôn tình, xuyên không. Nàng là thiếu chủ của gia tộc ẩn thế Nam Cung gia, hào hoa phong nhã tuyệt thế, khuynh quốc khuynh thành. Gia tộc náo động, nàng vì tình thân, không chịu rời xa, biết rõ là kiếp nạn nhưng nàng vẫn kiên quyết, dứt khoát đồng ý vụ tận.

Nàng là tiểu thư con vợ cả của phủ trấn quốc công Thiên Diễm vương triều, người kinh thành tránh không kịp 'Tiểu bá vương' này. Bữa tiệc ngắm hoa, bị bạn tốt đẩy xuống hồ, hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng mà một khi xuyên không, từ đó nàng biến thành nàng...

Từ đó, thế gian này thiếu đi một bao cô, nhiều hơn một thần thoại. Nói nàng tương mạo bình thường, lại không biết sau dung nhan bình thường đó là một dung nhan ngôn tình sắc khuynh quốc khuynh thành.

Nói nàng vô tài vô đức, nhưng không biết những thứ cảm kích thư họa kia nàng một thân tài năng xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kiếp Trước, Kiếp Này

Bóng đêm bao phủ, một mảnh lạnh lẽo.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng buông xuống, cấp thế gian này hết thảy đều như đặt lên một tầng nước lạnh.

Giờ phút này là đầu của mùa xuân. Mặc dù đã không có ít cây cối bắt đầu đâm chồi, bắt quá đối với cái nơi sơn cốc tĩnh mịch này mà nói, thì cũng không có thay đổi gì.

Tuyết trắng vẫn như cũ, phủ trên mặt đất một tầng thật dày, đạp lên sẽ vang lên tiếng 'kèo kẹt kèo kẹt--'. Hoa Mai lâu đài, một cây bạch mai, một cây hồng mai lại bắt đầu nở rộ, ngẫu nhiên vài sợi gió nhẹ thổi qua, cuộn cuộn nổi lên vài cánh hoa nhẹ nhàng bay, mùi hương nhàn nhạt tươi mát xông vào mũi làm cho tinh thần sáng khoái. Một tiểu viện đứng sừng sững sau cây hoa mai cuối cùng. Thiếu niên một thân âu phục cắt may khéo léo, thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn mỹ thoáng qua tia do dự, sau cùng lại một lần nữa dè dặt, thay bằng khuôn mặt lạnh lùng, chỉ là đáy mắt kia dấu đi như thế nào cũng che dấu không được sự lo lắng.

"Thiếu chủ, trong tộc náo động, tộc trưởng bị bắt"

Thiếu niên thanh âm không lớn nhưng ở trong sơn cốc yên tĩnh thanh âm dễ nghe mà dõng dạc từ tính lại càng rõ ràng.

"Két...--"

Cửa phòng tiểu trúc lâu mở ra, thiếu nữ nhanh nhẹn mà đến.

Nàng, ngũ quan tinh xảo như họa, đôi mắt sáng như sao, da trắng nõn nà, môi giống như cây anh đào. Tóc đen xõa xuống, mềm mại rũ thẳng xuống thất lung, váy liền áo màu tím chế tác khéo léo tỉ mỉ, làm cho thiếu nữ càng lung linh hấp dẫn.

Thiếu nữ khoe miệng mang theo nụ cười, trong mắt ánh sáng mênh mông chậm rãi đi ra, dáng người uyển chuyển, dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Kia nhất sát làm cho thiếu niên không khỏi bừng tỉnh, mỹ nhân trong tranh chắc cũng không hơn cái này đi. Bất quá hần lập tức tỉnh táo lại, thầm mắng mình ngu ngốc, đi theo thiếu chủ lâu như vậy, nhưng vẫn bị vẽ mũi lệch của thiếu chủ mê hoặc.

"Thanh Minh, ta cũng biết."

Thiếu nữ khoe miệng càng vui vẻ, ngẩng đầu lên trời nhìn trăng sáng, từ từ mở miệng: "Ta vẫn luôn chờ đến ngày này."

Hiện tại, rốt cục chờ đến, như vậy hết thảy cũng đến lúc chấm dứt.

"Thiếu chủ!"

Thanh Minh nhíu mày, thần sắc lo lắng: "Trưởng lão bọn họ lần này..."

"Thanh Minh, "Thiếu nữ mở miệng cắt đứt lời thiếu niên muốn nói, trông thấy khuôn mặt tuấn tú của hần khẽ nhăn lên, thở dài một cái, "Người đã quên năng lực của ta sao? Ta nói rồi, ta cũng biết."

"Kia thiếu chủ..." Thanh Minh còn muốn mở miệng, mí mắt chợt cảm thấy nặng trĩu thường, trong lòng chấn động, hung hăng cắn môi, máu tươi kích thích làm cho hần tạm thời thanh tỉnh, gương mặt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ phía trước chất vấn: "Vì cái gì?"

Trong nháy mắt thôi miên, đây là cái thiếu chủ am hiểu.

”Thanh Minh, ta không nghĩ liên lụy ngươi.” Thiếu nữ mặt nghiêm túc, “Bởi vì không đáng.”

Thiếu nữ quay đầu, nhắm mắt, bàn tay vun lên, vốn thiếu niên đang khỏ sở kiên trì, trong nháy mắt té trên mặt đất, ngất đi.

Thiếu nữ hơi hơi nhíu mày, đem thiếu niên phóng tới giường nhỏ trong phòng, vì hấn tí mĩ đắp kín mền, rồi sau đó cúi người đặt lên trán hấn một nụ hôn, “Thanh Minh, đáp ứng ta, ngươi phải sống thật khỏe.”

Nói xong, thiếu nữ mới đứng người lên thật sâu nhìn thiếu niên một cái, mới đưa tay lên búng một cái. Trong phút chốc, cảnh sắc xung quanh chợt thay đổi.

Trong hành lang của một gia tộc cổ kính đầy áp người. Đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày.

Ngồi trên thủ tọa là một lão giả tóc bạc đang nhắm mắt dưỡng thần, phía dưới bên trái là một nam nhân trung niên hơn 40 tuổi, ngũ quan thâm thúy, khí chất nho nhã, lò mờ có thể thấy được khi còn trẻ là một mỹ nam tử hiếm thấy.

Chỉ là giờ phút này nam nhân chau mày, đôi môi có chút tím tái, ánh mắt lạnh thấu xương thâm thúy làm cho người ta khó có thể cân nhắc. Mà sau lưng hấn, một nam tử mặc hắc y ánh mắt lạnh lùng, đem súng chống đỡ trên huyết thái dương.

Trong hành lang, hoàn toàn yên tĩnh.

”Hôm nay thật đúng là khó có được , thần long kiến thủ bất kiến vĩ từ trước đến nay của Nam Cung gia đều đến đông đủ.”

Thanh âm thanh thúy dễ nghe vang lên, bên trên thủ tọa lão giả tóc bạc cũng lập tức mở mắt ra, nhìn về phía của chính thiếu nữ chậm chạp bước tới, ánh mắt sát bén như kiếm.

”Thiếu chủ lời này đã nói sai rồi, Nam Cung gia ta mọi người từ trước đến nay đều là đồng tâm hiệp lực.”

”Phải không?” Nam Cung Vân Yên châm chọc cười một tiếng, nhìn nam nhân trung niên ngồi phía dưới bên trái đôi môi tím tái, trong mắt thương xót, đôi môi mấp máy: “Phụ thân, ta đã trở về.”

”Yên nhi ngươi không nên trở lại.” Trung niên nam tử nhìn Nam Cung Vân Yên bình tĩnh đứng ở đó ánh mắt phức tạp, hấn vốn là làm cho Thanh Minh khuyên nài đi, nhưng hôn nay...

”Phụ thân, ngươi hiểu biết ta.” Nam Cung Vân Yên cười cười, trong mắt ánh sáng lung linh, phi thường động lòng người, “Ta là tối ghét nhất người làm trận bỏ chạy.”

”Ai.” Nam nhân trung niên hết than lại thở, lập tức nở nụ cười, “Nữ nhi của Nam Cung Bác Vân ta phải như vậy.”

Bốp--bốp

Lão giả vỗ vỗ tay, trên khuôn mặt già nua không rõ hung ác nham hiểm: “Hảo một hình ảnh phụ tử nữ hiếu, bất quá về sau nhưng là không còn có cơ hội như vậy.”

Lão giả nâng nâng tay, người trong hành lang lập tức giờ súng lên , hòng súng đen ngòm, tất cả hương Nam Cung Vân Yên.

”Thiếu chủ, ta khuyên ngươi nên sớm đem chí bảo của gia tộc giao ra đây, như vậy tộc trưởng đại nhân cùng ngươi cũng có thể ít chịu khổ hơn một chút.”

Lão giả cánh tay duỗi ra, hung hăng néo ở cổ của Nam Cung Bác vân, néo ở đầu ở đó liền có huyết sắc lan tràn. Nam Cung Bác Vân hô hấp càng trở nên yếu ớt, lại vô lực giãy dụa nhìn về phía Nam Cung Vân Yên ánh mắt có thỏa mãn, có đau lòng, thủy chung thiếu cái áy náy.

”Thả cha ta.” Nam Cung Vân Yên đem vòng ngọc trên cổ tay mình tháo xuống, cầm lấy, trong ánh mắt tham lam của lão giả lạnh lùng mở miệng: “Thả cha ta, ta tự nhiên cấp ngươi.”

”Thiếu chủ lời này ta thật có chút không tin được.” Lão giả âm trầm cười một tiếng nói, “Không bằng, chúng ta một tay giao ngươi một tay giao hàng?”

”Hảo.” Nam Cung Vân Yên vuốt cằm.

”Thiếu chủ sáng khoái.” Lão giả đứng dậy ,cánh tay vẫn néo ở cần cổ của Nam Cung Bác Vân, hướng Nam Cung Vân Yên mà đến, Nam Cung Vân Yên rũ mắt xuống, cũng đi tới.

Đi đến trước mặt Nam Cung Vân Yên đem vòng ngọc chậm rãi đưa ra, mà lão giả cũng một tay đem Nam Cung Bác Vân đẩy ra.

Ngay một khắc này tình huống đột biến, vốn là bị lão giả kèm hai bên Nam Cung Bác vân đột nhiên động, một tay đem vòng ngọc đoạt lại. Lão giả tức giận, một chưởng đánh tới, Nam Cung Bác Vân cũng là một chưởng đánh qua, không cần thiết một lát, hai chưởng tách ra, lão giả tại chỗ chưa động mà

Nam Cung Bác Vân lại lùi về sau mấy bước phun ra một ngụm máu đen.

”Phụ thân.” Nam Cung Vân Yên đuổi tới bên cạnh Nam Cung Bác Vân, bên trong tình mâu thuẫn tràn đầy đau lòng “Ngươi tội gì?”

”Không thể rơi vào trong tay hắn.” Nam Cung Bác Vân không nói lời gì đem vòng ngọc đeo lên cổ tay Nam Cung Vân Yên, vỗ vỗ tay nàng có chút lạnh như băng, đôi mắt áy náy:”Phụ thân có lỗi với ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt toàn bộ đại sảnh cũng bắt đầu lắc động, đồng thời phá sạch

thanh âm không hoàn toàn truyền đến.

”Ta tình nguyện phá hủy Nam Cung gia cũng không muốn Nam Cung gia ở trong tay bọn hủy diệt này.” Nam Cung Bác Vân nhìn Nam Cung Vân Yên chậm rãi nói, rồi sau đó nhìn về phía bên lão già và mọi người đang hoảng sợ, “Chỉ là đáng tiếc ngươi.”

”Phụ thân, Yên nhi không hối hận.” Nam Cung Vân Yên nói từng chữ từng câu.

Trong phút chốc, hòa xà tràn ngập, thế giới nổ vang, ánh sáng chói mắt, rồi sau đó quay trở về bình tĩnh.

”A...”

Mạn giường màu tím khẽ nhúc nhích, vốn là người ngủ trong giây lát thức dậy, nhìn cảnh tượng quen thuộc chung quanh, khẽ môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Đưa tay nhìn trên cổ tay có một chiếc vòng ngọc, Mộ Vân Yên ánh mắt có chút hoài niệm. Chính mình xuyên đến thế giới này cũng đã sáu năm.

Sáu năm qua đi, nhiều lúc nàng vẫn nằm mộng về kiếp trước.

”Tiểu thư, làm sao vậy?”

Cửa phòng được mở ra, một thiếu nữ quần áo màu xanh nhạt bước nhanh đến nhìn Mộ Vân Yên đang ở trên giường, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

”Lục y, ta không sao.” Mộ Vân Yên lắc lắc đầu, rồi sau đó nhìn nhìn sắc trời bên ngoài đã sáng, mở miệng hỏi thăm: “Bây giờ là giờ gì?”

”Giờ dần.” Lục Y hồi đáp, “Cách trời sáng còn một hồi lâu, huống chi mấy ngày nay vết thương trên người tiểu thư không được tốt, lại còn nghỉ ngơi nhiều.”

”Vết thương trên vai tốt lắm, Lục Y ngươi không cần lo lắng.” Mộ Vân Yên đưa tay sờ phía sau vai, chỗ đó một mảnh bóng loáng như lúc ban đầu, căn bản không có chút dấu hiệu bị thương.

”Đi chuẩn bị gì nước rửa mặt gì đó đi.”

”Là, Lục y sẽ đi ngay.” Nghe lời nói của Mộ Vân Yên, Lục y có chút tức giận nhưng cũng cảm thấy có lý.

Tiểu thư nhà mình là thần y, có cái bị thương nào nàng không chữa được đâu? Ngược lại nàng có chút vô cùng ưu tâm. Nghĩ đến đây, Lục y vội vàng lui ra đi lấy nước rửa mặt cho Mộ Vân Yên.

Đợi Lục y rời đi, Mộ Vân Yên mới lần nữa xoa vòng ngọc trên cổ tay. Ánh mắt thật sâu. Phụ thân nói cho nàng biết vòng ngọc này tên là Phượng Múa, đây là biểu tượng truyền thừa mấy đời của Nam Cung gia nàng, làm cho nàng phải bảo quản thật tốt, nếu không Nam Cung gia sẽ có đại họa giá lâm.

Nhưng hắn không biết, Phượng Múa này không chỉ là biểu tượng gia tộc mà còn là cái cự đại tùy thân không gian, bất luận là thiên tài địa bảo, vàng bạc châu báu bên trong khó có thể so.

Mà nàng biết được cũng là do trước kia bị thương vô tình máu dính vào trên Phượng Múa, sau đó hồ đồ bị Phượng Múa nhận chủ, mà nhận chủ cũng tốt sau này có cái tùy thân không gian cùng một bảo khố khổng lồ di động bên người, à nàng cũng đã thức tỉnh được ba loại dị năng.

Loại thứ nhất là thuần gian di động, cái dị năng này dùng rất tốt, muốn đi nơi nào chỉ cần động ý niệm là được rồi, tuy nhiên vẫn có khuyết điểm là di động trong cự ly ngắn thì tùy ý còn trong khoảng cách dài thì hao tổn tinh thần lực. Loại thứ hai là có thể nhìn thấu chữa khỏi, nhìn thấu là có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong làm cho miệng vết thương nhanh chóng chữa khỏi khôi phục như ban đầu. Bất quá chỉ có thể chữa những vết thương không phải tự nhiên tổn thương, nếu như bộ phận nào đó suy kiệt, vậy thì cũng chỉ có thể “Ha ha”.

Loại thứ ba là trong nháy mắt thôn miên. Đối với những người ý chí không kiên định hoặc người không đề phòng thì có thể nháy mắt thôn miên còn những người có ý chí kiên định thì không có tác dụng. Tuy nhiên, cái dị năng này còn có một công dụng khác là có thể xóa đi một ít ký ức của một người, chỉ là cái này trình độ tương đối cao, mà xóa đi bao nhiêu có quan hệ với người nắm giữ trình độ. Tóm lại, có ba cái dị năng này Mộ Vân Yên bày tỏ là vô cùng tốt.

Chỉ là không nghĩ tới, sau khi xuyên việt, Phượng Múa vẫn còn, dị năng cũng còn.

Mà thôi, kiếp trước đã vậy , kiếp này nàng là Mộ Vân yên

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sùng Di Năng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Có Người Cần Thần Y

U Minh cốc, chính là chỗ ở của đệ nhất thần y quái y lão nhân.

Quái y lão nhân tên gọi là Bạch Nham, thành danh từ lâu , một thần y thuật xuất quỷ nhập thần, hoạt tử nhân, thịt bạch cốt, mọi người đều gọi là đệ nhất thần y,nhưng tính tình cô quái, cứu người toàn bộ đều dựa vào tâm tình cùng nhân duyên , cho nên liền được cái danh quái y này, đã qua mấy chục năm thanh danh ngày càng vang xa, ngược lại tên của hắn dần dần bị mọi người quên mất. Mặc dù tính tình cô quái, nhưng hâm mộ tiếng tăm người đến tìm y cũng không ít, vì phòng ngừa nơi ẩn cư thanh tịnh của mình bị những ngoại nhân quấy nhiễu, Bạch Nham cũng tốn không ít tâm tư, ở cửa cốc bày không ít trận pháp, vô luận lấy loại phương thức gì chỉ cần tiến vào trong cốc đều cần đến y. Những thứ trận pháp này vô cùng bí ẩn, thoát nhìn cùng với các loại trận pháp khác không có sự khác biệt nhưng chỉ cần đi vào trận pháp đi sai một bước người sẽ quay lại con đường cũ trước vị trí tiến vào bên trong trận pháp.

Có người nghĩ tới một loại trực tiếp nhất chính là phá hủy trận pháp, có thể, nhưng làm như vậy vô cùng nguy hiểm

Vì sao?

Người cho rằng trong trận pháp nhiều cơ quan như vậy dùng để bài trí à, người cho rằng dễ dàng nhìn ra như vậy sao?Đây thật sự có thể muốn mạng của người đó.

Cho nên người bình thường tình nguyện không có kết quả mà chết, cũng không muốn lỗ mẫn hủy trận, dù sao sinh mạng mới là thứ đáng quý nhất.

Chỉ là hôm nay, lại có ngoại lệ.

”Tiểu thư, có người phá hủy trận pháp tiến vào trong cốc.”Lục Y nhận được tin tức, vội vã chạy tới hướng cái cây kia Mộ Vân Yên đang gầy đàn bên dưới bầm báo.

”Thế thành công sao?”Nghe vậy, Mộ Vân Yên có chút kinh ngạc, ngón tay hơi chậm lại, tiếng đàn du dương đình chỉ.

”Ta đi xem một chút.”Mộ Vân Yên đứng dậy ném một câu nói, cả người liền biến mất ngay tại chỗ, lưu lại Lục Y lo lắng bất đắc dĩ.

Nơi cốc khẩu

”Chủ tử, ngài như thế nào?”Thiếu niên khuôn mặt tinh xảo như em bé tràn đầy lo lắng , nhìn về phía bóng dáng lung lay sắp đổ phía trước, trong giọng nói có chút không đồng ý;”Ngài như vậy không yêu quý thân thể của mình, này muốn cho trường công chúa biết, còn không chừng...”

”Truy Vân!”Một bên Truy Phong mở miệng ngắt lời hắn,“Chủ tử làm việc tự có chừng mực.”

”Là, Truy Vân vượt qua.”Qua trong giây lát Truy Vân cũng hiểu Truy Phong nhắc nhở, chủ tử làm việc, hắn chỉ là một thuộc hạ không có tư cách nghị luận, vội vàng thỉnh tội.

”Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”Nam tử thanh âm mát lạnh, không có chút phật phùng.

Rồi sau đó ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, nhìn về cây đại thụ rậm rạp cách đó không xa, thần sắc lạnh như băng lạnh nhạt.

”Như thế nào bị phát hiện sớm như vậy.”

Cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng như băng sương, Mộ Vân Yên trong mắt kinh ngạc chợt lóe lên, bất quá nàng vừa tới là bị phát hiện, ngược lại người này là một nhân vật lợi hại.

Bị phát hiện liền bị phát hiện,Mộ Vân Yên thoải mái từ trên cây nhảy xuống, đứng cách những người đó không xa, bắt đầu đánh giá.

Phía trước nam tử tướng mạo bình thường, sắc mặt tái nhợt, thân hình đứng không vững , xung quanh thân thể thủy chung có một cỗ hàn khí tràn ngập.Mà bên cạnh hắn, hai người Truy Vân và Truy Phong bị Mộ Vân Yên bỏ quên.

Nguyên nhân rất rõ ràng, nam nhân phía trước có cảm giác khí tràng quá mạnh mẽ,người phía sau hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

”Người tới cần tìm thần y?”Quan sát xong,Mộ Vân Yên mới nhìn về phía người nam nhân kia khẽ nhú mày.

”Ân.” Nam nhân nhân nhậ đáp một tiếng, không biến sắc thu hồi ánh mắt quan sát của mình.

Nữ tử một thân quần áo màu tím nhạt, ba nghìn tóc xanh tùy ý bị một cây trâm ngọc thắt ở sau gáy, ngẫu nhiên có vài ngọn gió thổi qua, vài cọng tóc theo gió lay động. Mây liễu thon dài, một đôi mắt phượng sáng như ngôi sao, giống như thu thủy như lại thêm mấy phần thần bí, làm cho người càng hướng tới, muốn tìm tòi đến tận cùng. Trên mặt nữ tử có một chiếc khăn che mặt màu trắng che hết phần nửa dung mạo, nhưng toàn thân trong trẻo lạnh lùng tuyệt trần, phiêu dật như khí chất tiên nhân, đã là trần gian tuyệt sắc

Chỉ là...

Trong mắt nam tử có một tia mê hoặc, cô nương này làm cho hắn có một cảm giác rất kì quái, nhưng đến cùng là gì thì lại không thể nói rõ. Tư cùng hơn thế, nam tử trong đầu đau sót, cả người liên tếp xù. Bên cạnh Truy Vân Truy Phong thay nhau đỡ mỗi người một bên, sắc mặt lo lắng.

”Van cầu thần y, còn không hảo hảo yêu thương thân thể?”

Trước khi hôn mê nam nhân nhân nghe được câu nói sau cùng. Sau đó một cỗ mùi hương nhân nhậ càng ngày càng rõ ràng hơn.

”Cô nương, ngươi muốn làm gì...” Đang nhìn tốt nhiên có người đến bên người bọn họ, Truy Vân Truy Phong lập tức đề phòng. Chỉ cần Mộ Vân Yên có dị động bọn họ lập tức ra tay.

”Xem vết thương.” Mộ Vân Yên mặc kệ bọn họ, ngồi xổm xuống đem thương thể nam nhân dò xét một phen, sắc mặt có chút ngưng trọng. “Thật sự là kì quái.” Rõ ràng trúng hàn độc lợi hại như vậy, theo lý thuyết đã sớm bị độc phát bỏ mình, hắn vậy mà có thể sống bình yên cho đến nay, này thật sự kì quái. Bất quá, như vậy cũng tốt có thể làm cho nàng hảo hảo nguyên cứu một chút không phải sao?

”Mang theo hắn, đi theo ta.” Sau cùng, Mộ Vân Yên đứng người lên hướng Truy Vân Truy Phong hai người nói một tiếng rồi đi về phía trước.

Sau lưng Truy Vân Truy Phong bốn mắt nhìn nhau, có chút nghi hoặc lại chậm chạp không chịu chuyển động.

”Cô nương là người trong U Minh cốc?”

Cô nương này mới vừa tới bên người bọn họ, bọn họ thể nhưng không phát giác, bởi vậy cô nương này thực lực rất cao. Tại cái địa phương xa lạ, đối mặt với một người có chút nguy hiểm, bọn họ cẩn thận vẫn hơn.

”Ân.” Gặp hai người không nhút nhích, Mộ Vân Yên cũng lập tức dừng lại, quay đầu ôm hai tay nhìn hai người bọn họ, dù bận vẫn ung dung xem hai người bọn họ. “Nếu như còn muốn cứu mạng của hắn, liền theo ta vào trong cốc tìm lão quái nhân xem cho hắn một chút còn nếu như muốn hắn sớm chết một chút mời trở về theo đường cũ.” Nói xong, Mộ Vân Yên không tiếp tục nhìn bọn họ nữa, hướng vào trong cốc mà đi.

”Cô nương nói chuyện cũng quá không xuôi tai.” Truy Vân có chút phản nộ, nhin không được mở miệng. “Nàng này rõ ràng là nguyên rùa chủ tử!”

”Tốt lắm Truy Vân.” Truy Phong vỗ vỗ vai hắn, ý bảo hắn bình tĩnh trở lại. “Chúng ta vốn đến U Minh cốc tìm thần y, huống chi hiện tại chúng ta cũng không có cách khác, nghe khẩu khí của vị cô nương này chắc biết quái y, chúng ta liền đi theo vị cô nương này thôi.”

”Hảo.”

Truy Vân gật đầu, Truy Phong nói không sai, bọn họ trước mắt chỉ còn con đường này.

Gặp Truy Vân đồng ý, Truy Phong liền lập tức công nam nhân cùng Truy Vân đuổi kịp Mộ Vân Yên hướng vào trong cốc mà đi. Thấy Truy Vân Truy Phong đuổi theo, Mộ Vân Yên liền thả chậm bước chân chờ bọn họ đuổi kịp rồi đi vào trong cốc. Truy Vân Truy Phong luôn duy trì một khoảng cách không xa không gần sau lưng Mộ Vân Yên.

Mộ Vân Yên mặc kệ bọn họ như thế nào chỉ chú tâm đi trên đường, trong lòng thì lại oán hận, đều là cái lão nhân phá quy củ, con đường dài như vậy mà phải tự đi, dùng khinh công không phải nhanh hơn sao, nhưng nếu là dùng thì đã có thể tới nơi trong một canh giờ.

Quái lão nhân nói đây là khảo nghiệm, được rồi, là khảo nghiệm tâm tính, chỉ là vì cái gì mỗi lần đều do nàng dẫn mấy người này vào cốc?

Đây rõ ràng là xem nàng dễ khi dễ không phải sao? Xem ra chờ lão quái nhân về phải giúp nàng thử mấy vị thuốc, Mộ Vân Yên trầm suy nghĩ.

”Hắc xì...”

Lão nhân nào đó trong hiệu thuốc đang bận việc chà xát mũi, “Tiểu nha đầu chắc lại đang nhắc tới ta.”

Cười cười, nhưng lại gấp rút làm xong công việc.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Quái Y Bạch Nham

Một lúc lâu sau, Mộ Vân yên mới xem như đem hai người tới trung tâm trúc lâm lâu của U Minh cốc, cũng là chỗ ở của nàng.

Không thể không nói, dọc theo con đường này biểu hiện của Truy Vân và Truy Phong làm cho Mộ Vân Yên rất hài lòng, tuy rằng ánh mắt không đáng yêu nhưng cũng không nói những câu khó nghe. Xem như nàng dẫn người vào cốc nhiều lần như vậy nhưng chỉ được một lần thoải mái yên tĩnh.

”Tiểu thư.”

Lục Y vốn đang chờ tại cửa, hiện giờ thấy Mộ Vân Yên trở lại vội vàng tiến ra nghênh đón.

”Uh, quái lão nhân hôm nay đi ra ngoài chưa?” Mộ Vân Yên dừng bước lại hỏi.

”Tiên sinh ngày hôm nay chưa từng đi ra ngoài.” Lục Y liếc nhìn Truy Vân Truy Phong cùng nam nhân hôn mê sau lưng Mộ Vân Yên, ánh mắt lóe lóe, sau đó mới nói.

”Tiên sinh nói, nếu như tiểu thư trở lại liền trực tiếp đem bệnh nhân đến hiệu thuốc.”

”Vậy thì đi hiệu thuốc.” Mộ Vân Yên liền gật đầu, lập tức nhất chân liền đi, Lục Y vội vàng đuổi theo sau, Truy Vân Truy Phong nhìn nhau gật đầu sau đó cũng vội vàng đuổi theo sau.

”Quái lão nhân, tìm người.”

Mộ Vân Yên không chút khách khí đẩy cửa hiệu thuốc đi vào, vị thuốc xông vào mũi kích thích làm cho nàng nhũn chặt mày, đưa tay bịt mũi, “Quái lão nhân, người lại đang làm cái gì?”

Sau đó Lục Y Truy Vân Truy Phong tiến vào cũng không có may mắn thoát khỏi vị thuốc hun nồng nặc.

”Để cho nói.” Quái lão nhân nào đó đang bẻ bộn với các loại thuốc trong tủ, thỉnh thoảng lại từ bên tủ thuốc trước mặc lấy ra vài dược liệu, thả tới bên trên giấy phía tay trái, căn bản không đếm xỉa tới mấy người Mộ Vân Yên. Phòng vốn không lớn, cộng thêm các tủ thuốc chiếm phần lớn không gian trong phòng, hiện tại mấy người vừa tiến đến lại càng thêm nhỏ hẹp, hương chi còn có hương thuốc kích thích, cũng làm cho mấy người choáng váng.

Mộ Vân Yên không thể chịu được nữa, xuất ra một cái bình làm bằng bạch ngọc, từ trong đó đổ ra mấy viên thuốc bóp nát, lập tức một cỗ mùi hương thơm ngát tỏa ra, làm cho mọi người thoải mái, dần dần che dấu đi mùi hương nồng đậm của thuốc.

”Vẫn là tiểu thư lợi hại.” Lục Y hít sâu một hơi, rồi sau đó ánh mắt lấp lánh tràn đầy khâm phục nhìn Mộ Vân Yên.

Tiểu thư nhà nàng chính là có biện pháp, vừa ra tay vấn đề liền được hóa giải.

”Ba hoa.” Mộ Vân Yên khẽ mỉm cười chọc chọc đầu Lục Y.

”Tốt lắm.” Đúng vào lúc này, Bạch Nham cũng đem dược liệu tìm đủ, tay nâng một túi to dược liệu từ trong tủ thuốc ra, sau đó trực tiếp hướng góc phòng đi đến. Vừa đi vừa không quên làm cho nhóm người Mộ Vân Yên đi qua.

Phòng thoát nhìn trần đầy gấp đôi, nhưng mà lại rất ít bày đồ đạc trông có vẻ hẻo lánh, tương đối rộng rãi so với toàn thể phòng.

”Nha đầu, giúp đỡ ta.” Bạch Nham đem dược liệu trong tay phóng, cười hướng Mộ Vân Yên vẫy vẫy tay, ý bảo nàng kê lô tai đến, Mộ Vân Yên âm thầm bĩu môi, quái lão nhân này vẻ mặt gian trá, nhất định là không có chuyện tốt.

Mặc kệ như thế nào, Mộ Vân Yên còn muốn nghe Bạch Nham nói một chút chuyện, chỉ là sau khi nàng nghe xong, vẻ mặt xưa nay bình tĩnh cũng xuất hiện vết rách, ánh mắt cổ quái nhìn Bạch Nham. Nhiều thứ như vậy, hẳn thật không có làm sao?

”Nha đầu, ánh mắt kia của ngươi là ý gì, ta giống người làm sai sao?” Bạch Nham mới mặc kệ vẻ mặt của Mộ Vân Yên như thế nào, tính cả Lục Y, trực tiếp đẩy ra ngoài, “Việc này ta giao cho ta ngươi cũng yên tâm, mau đi đi, ta phải làm xong trước buổi tối.”

”Lục Y, chúng ta đi.” Đề xuống tất cả tâm tình trong nội tâm, Mộ Vân Yên lúc này mới mang theo Lục Y rời đi.

”Tiên bối, chúng ta trước đến...” Đợi Mộ Vân Yên cùng Lục Y rời đi, Truy Vân liền mở miệng chuẩn bị hướng Bạch Nham nói ra ý định của mình.

”Ta cũng biết.” Bạch Nham đưa tay cắt đứt lời Truy Vân, sau đó lướt qua nam nhân mà Truy Phong đang công “Là Thanh làm cho tiểu tử kia tới phải không?”

”Đúng là Thanh công tử để cho chúng ta đến trước.” Hai người vốn còn có chút hoài nghi thân phận của Bạch Nham, nhưng nghe hắn nhắc tới Thanh, lòng nghi ngờ mới bị bỏ đi, dù sao bọn họ đến U Minh cốc cần tìm y, cũng là do Thanh công tử an bài tốt.

”Ngô, vậy thì không sai.” Bạch Nham gật đầu, đưa tay lên tường vỗ vỗ, vách tường đối diện bọn họ mở ra, lộ ra một cái cầu thang.

”Vào đi.” Nói xong, Bạch Nham cầm theo một túi dược liệu to dẫn đầu đi xuống trước.

Truy Vân Truy Phong thoáng dừng một chút, liền theo Bạch Nham cùng nhau đi theo.

Cầu thang cũng không dài, đi khoảng chừng trăm bước, đã đến cuối cùng. Phòng dưới đất này bố trí giống như đúc với các phòng bên trên, bất quá các phòng dưới đất này rộng hơn các phòng bên trên rất nhiều, hơn nữa phía sau còn có rất nhiều căn phòng nhỏ, Bạch Nham đem hai người tiến thẳng vào một cái tiểu phòng trong đó, trong phòng bài trí rất đơn giản, ngoài trừ một cái thùng tắm tràn đầy nước nóng, một cái bình phong cùng một bộ bàn ghế thì không còn cái gì khác.

Bạch Nham đem tất cả các dược liệu trong túi to đổ hết vào thùng nước tắm, nước kia xảy ra biến hóa, nước kia dần dần đổi màu cuối cùng dừng ở màu đen thui. Cùng lúc đó, nước kia xảy ra tản mát ra một cỗ tính cách kì quái.

”Thoát y phục, đem người ném vào thùng.” Gặp Truy Vân cùng Truy Phong không rõ chuyện gì, ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ, bạch Nham lập tức lấy tay vỗ trán, nội tâm cảm giác sâu sắc bất đắc dĩ, lời của hắn có khó hiểu không? Bất quá hắn vẫn nói lại một lần nữa: “Ta nói hai người các ngươi đem y phục của hắn thoát ra, đem hắn ném vào bên trong dược tắm hiểu không?”

”Nhưng là tiền bối, ngài còn chưa xem qua bệnh tình của chủ tử chúng ta, liền trực tiếp tiến hành dược tắm như vậy sợ là không tốt?” Truy Vân nhìn thùng nước tắm đen thui đang tản ra một mùi khó ngửi, khuôn mặt đáng yêu thấp phần hoài nghi.

Vị quái y này nhìn như thế nào cũng có chút không tín nhiệm đâu?

”Tiểu tử, ngươi gần đây có phải cảm thấy eo đầu gối bủn rủn, hai chân vô lực, dễ dàng nổi giận?” Bạch Nham cao thấp đánh giá Truy Vân, dò hỏi.

”Tiền bối thật sự là thần.” Truy Vân vốn có chút không được tự nhiên, nhưng nghe bạch Nham nói những lời đó hai mắt lập tức tỏa sáng, được rồi, hắn hiện tại mới tin vị này chính là quái y đại danh鼎鼎.

”Ha ha.” Bạch Nham nở một nụ cười quái dị, “Thận âm hư, ta cấp ngươi vài loại dược là tốt rồi, bất quá gần đây ngươi không cần vất vả hào.”

”Ta...” Nghe hiểu ý trong lời nói của Bạch Nham, Truy Vân vừa giận vừa hờn, mặt lập tức bạo hồng.

Mà Truy Phong âm thầm vì Truy Vân đồng tình, im lặng không lên tiếng làm theo những gì Bạch Nham nói, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hơn nữa bây giờ thay chủ tử chữa bệnh là việc hàng đầu những việc khác để sau.

”Vậy mới tốt.” Gặp Truy Phong để người vào trong thùng nước, lúc này Bạch Nham mới hài lòng vuốt vuốt chòm râu, sau đó mở ra một bộ kim châm.

”Ta muốn cấp hắn thi châm không ai được quấy rầy ta.”

”Tiền bối yên tâm.”

Sau khi được hai người đảm bảo, Bạch Nham lúc này mới thi châm. Bạch Nham tốc độ cực nhanh, hạ châm vị trí vô cùng chuẩn xác, cả người động tác cực kì lưu loát, không cần thiết một canh giờ, một bộ kim châm liền tràn đầy trên thân của nam nhân, mà nam nhân trừ lúc thứ nhất có chút khó chịu hơn một tiếng thì vẫn luôn hôn mê.

”Tiền bối, chủ tử nhà ta hắn...” Nhìn nam nhân bị châm thành con nhím, Truy Vân khóe miệng rụt rụt, dè dặt mở miệng hỏi.

”Không có việc gì, không chết được.” Đưa tay lau một cái trên trán, Bạch Nham vẻ mặt không thềm đề ý: “Tiểu tử này mệnh cứng rắn vô cùng, có gì để lo.”

Có chút bất mãn nó thầm: “Tiểu tử thúi này làm cho ta bận việc nửa ngày, cính hắn ngược lại thoải mái, hừ, dựa vào cái gì?”

Bạch Nham càng nghĩ càng không công bằng, từ trong lòng lấy ra một cái hộp quẹt, sau đó châm lửa phía dưới thùng tắm đã được chuẩn bị sẵn củi, nhìn thùng tắm dần dần bốc khói, cười vui vẻ.

Chỉ là, nụ cười này làm cho Truy Vân cùng Truy Phong rợn cả róc gáy.

”Yên tâm, ta chỉ làm cho dược liệu phát huy tốt hơn mà thôi, không có ý gì.”

Bạch Nham thu hồi vui vẻ, vẻ mặt điềm nhiên như không, mà nội tâm đã sớm cười như hoa, lời hắn nói đúng vậy, đốt lên có thể làm cho dược liệu phát huy tác dụng triệt để và nhanh chóng, chỉ là...

Này tư vị ngâm dược tắm, các cạ, vậy cũng coi như là một cái sáng khoái!

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Dị Có Thể Chữa Trị

Độc Cô Hàn chưa bao giờ cảm thấy thống khổ như vậy.

Trong chốc lát ,cảm thấy mình đang ở trong hàn băng vạn năm, gió rét lạnh thấu xương, tận xương tận tủy, nhiệt độ cực thấp, hẳn cảm thấy máu cũng muốn đông lại.

Bất quá chỉ trong chốc lát ,hắn lại cảm thấy hẳn mình như sống trong lò lửa, nhiệt độ đánh tới, toàn thân cao thấp đều cảm thấy có một cỗ cháy đang lan tràn.

Nhưng chỉ một lát,cảm giác nóng rất biến mất, hẳn lại cảm thấy đau giống như cắm đinh vào trong da thịt, hơn nữa cảm giác đau này còn đang không ngừng mở rộng,làm cho hẳn không nhận được cắn chặt môi dưới, kêu rên một tiếng.

”Tiền bối, này...”Truy Vân ở bên giường liên tục phòng thủ nhìn thấy chủ tử nhà mình ở trên giường da thịt liên tục co rút cắn răng khiêng một thân đau đớn, trong nội tâm tràn đầy lo lắng.

”Chủ tử nhà ta không có sao chứ?”Chủ tử của hẳn xưa nay có thể nhất nhện, cơ hồ ngay cả mảy cũng không nhăn, nhưng hiện thời cũng nhận không được rên la đau đớn thành tiếng..

Đau đớn này, có phải là vô cùng đau không a!

”Tiểu tử nguoi,nguoi thấy ta giống lang băm lắm sao?”Đồng dạng thủ ở bên giường, Bạch Nham liền cốc đầu hẳn một cái, quai hàm tức giận đến mức quật lên quật lên.

”Lão tử danh tiếng thực kém như vậy sao?”

”Không có, không có.”Truy Vân vội vàng giải thích, sợ Bạch Nham vì vậy mà phui tay,nên biết chủ tử này của hẳn bị hàn độc đã lâu, mỗi lần độc phát đem chủ tử của bọn hẳn hành hạ thống khổ không chịu nổi, hiện tại vất vả mới có người có thể trị khỏi hàn độc này của hẳn, hẳn vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

”Tiền bối ,ta chỉ lo lắng cho chủ tử của ta mà thôi, nếu Truy Vân có nói sai gì, kính xin tiền bối thông cảm.”

”Uh, hừ.”Bạch Nham kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng , sau đó xoay người đi ra ngoài.

”Tiền bối...”

Truy Vân cho rằng lời nói vừa rồi của hẳn đã chọc giận Bạch Nham, nên mới làm cho hẳn lúc này muốn nữa đường rồi đi, liền vội vàng gọi Bạch Nham đứng lại, chuẩn bị hướng hẳn nói xin lỗi lần nữa.

Chỉ là hẳn còn chưa mở miệng nói xin lỗi, liền bị Bạch Nham cắt đứt.

”Khuya hôm nay các nguoi không cần canh chừng, ta đi trước an bài phòng nghỉ cho các nguoi.”

Truy Vân:“...”

Truy Phong nhíu mày không đồng ý nói:“Chúng ta không phiền lụy, chỉ muốn thủ ở bên người chủ tử, bảo vệ an toàn cho chủ tử.”

”Vậy ý của nguoi là nơi này có người muốn hại hẳn?”Bạch Nham dừng bước lại, xoay người đặt câu hỏi.

”Truy Phong chỉ là một lòng lo lắng cho chủ tử , không có ý gì khác,kính xin tiền bối chớ trách.”Truy Phong ôm quyền nói.

Truy Vân đứng một bên cũng giúp đỡ:“Đúng vậy, tiền bối nếu để chúng ta rồi đi, ngài cũng nên cấp cho chúng ta một cái lí do để chúng ta vui lòng phục tùng không phải sao?”

”Lí do là khuya hôm nay sẽ bức độc lần nữa cho tiểu tử kia, các nguoi ở chỗ này sẽ làm cho ta phân tâm.”Bạch Nham nhíu mày,“Như thế nào, lí do này có thể chấp nhận đi?”

”Chúng ta thủ ở bên trong không cần ra ngoài cũng không thể sao?”Truy Vân nhìn thần sắc có chút đông lạnh của Truy Phong, thọt cánh tay của hẳn làm hẳn thu liễm lại, rồi hướng Bạch Nham hỏi thăm.

”Không được.”Bạch Nham thái độ vẫn kiên quyết như cũ :“Chỉ là một đêm mà thôi, như thế nào, các nguoi lo sợ ta sẽ ăn tên tiểu tử kia hay sao?”

Liếc nhìn hai người đang trầm mặt một cái, Bạch Nham bĩu môi:“Yên tâm, ta không có hồ đồ đến muốn làm hư thanh danh của mình, hơn nữa tên Thanh kia cũng không phải là đèn đã cạn dầu.”

Truy Vân hướng Truy Phong hỏi:“Làm sao bây giờ?”

Bạch Nham đi, bọn họ nên rời đi sao?

Truy Phong nhìn nam nhân trên giường đang thống khổ, liếc mắt một cái liền đi ra ngoài, dừng một chút mới mở miệng: “Đi thôi.”

”Truy Phong, người...” Truy Vân có chút khiếp sợ, hẳn biết Truy Phong không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.

”Tin tưởng hẳn đi, Truy Phong thờ dài, sau đó đi ra ngoài, “Ít nhất hiện tại, tình huống của chủ tử chính xác là tốt hơn trước kia nhiều, nếu quả thật như vậy... Ta nghĩ theo Thanh công tử cũng làm như vậy thôi.”

Hắn không phải không hiểu, Bạch Nham nói như vậy rất rõ ràng là đêm nay bức tử độc không muốn cho bọn họ biết rõ, cho nên mới muốn bọn họ rời đi, cũng được, liền theo ý hắn, bọn họ liền rời đi trước.

”Nói cũng đúng ai...” Truy Vân lấy tay nâng cằm, suy nghĩ một chút liền gật đầu, hậu tri hậu giác phát hiện Truy Phong đã rời đi, vội vã đuổi theo: “Truy Phong lúc người đi như thế nào không gọi ta...”

Tiếng bước chân dần dần đi xa, cửa phòng bị đóng lại, cả căn phòng bên trong an tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng nam nhân nhịn đau thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ.

”Kéo kẹt...”

Cửa sổ bị vén lên nhẹ nhàng, thoáng cái một bóng dáng phiêu dật chọt lóe qua, rồi sau đó cửa sổ nhẹ nhàng bị đóng lại, chỉ là, trước giường nhiều hơn một bóng dáng màu tím uyển chuyển.

Nhìn nam nhân trên giường sắc mặt khảm trương, gất gao cắn môi dưới cật lực nhịn xuống thống khổ, Mộ Vân Yên mày liễu chau lại.

Ngồi xuống trước giường, bàn tay nhẹ nhàng phẩy, một cỗ mùi thơm nhất trần ngập, nam nhân cũng bình tĩnh trở lại, chỉ là đôi lông mày như cũ nhúu chặt, hai mắt nhắm chặt, hơi thở đều đặn, đã ngủ.

Đem cánh tay của nam nhân kéo qua, Mộ Vân Yên lấy một lưỡi dao, rạch một đường nhỏ, cổ tay của nam nhân lập tức xuất hiện một đạo vết máu, máu chỗ vết rạch chảy ra có màu đen xong vẫn cảm nhận được hương ngọt trong máu.

”Làm sao sẽ?” Mộ Vân Yên nhắm mắt lại tinh tế hít hà cỗ mùi thơm này, sau cùng, lông mày càng ngày càng nhúu chặt, hai tròng mắt bỗng mở ra, bên trong một mảnh lạnh lùng.

Làm sao có thể có hương vị đồng dạng với vật kia? Nhưng là vật kia... Căn bản sẽ không tồn tại tại nơi này!

”Không! Không đúng.” Ngiri lại thêm một lần nữa, Mộ Vân Yên thần sắc vừa động, ánh mắt càng thêm lạnh thấu xương, vật này nguyên lai không phải là vật kia, ngược lại so với cái kia càng muốn lợi hại hơn nhiều!

Người kia, chẳng lẽ...

”Đáng chết.”

Mộ Vân Yên khẽ nguyên rủa một tiếng, mặc kệ những thứ ngồn ngang kia, hiện tại trọng yếu nhất là làm cho người nam nhân này khôi phục lại như thường, về phần người kia, về sau nàng có thời gian sẽ đi tra.

Mộ Vân Yên thờ dài, rồi sau đó không biết từ đâu xuất ra một cái bình bằng bạch ngọc, từ bên trong đổ ra một viên thuốc giúp nam nhân uống xuống, lông mày nam nhân mới khẽ tản ra.

Đây chính là đan dược trân quý nhất của nàng, riêng tìm được liệu đã tốn không ít năm, bất quá bây giờ, tựa hồ cũng không có biện pháp khác.

Lúc ban ngày, lão quái nhân đã nói hẳn có thể ép chất độc ra, mặc dù quá trình không được dễ chịu cho lắm, như hiệu quả vẫn có thể thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4.2

Hiện nay, độc tố còn lại bên trong thân thể của nam nhân đã chôn sâu vào trong một bộ, mà nay độc tố bị dồn ép lại nên hẳn mới thống khổ như vậy.

Bất quá chỉ cần đem độc tính này bức ra, thì hẳn sẽ không sao. Nàng vừa mới cho hắn ăn viên đan dược kia có tác dụng làm tê dại dây thần kinh, có tác dụng giảm đau.

Mộ Vân Yên đưa tay ra đồng thời rạch một vết thương ở cổ tay của mình, mỗi mấp máy, đem cổ tay của mình chạm vào vết thương của nam nhân, sau đó nhắm mắt lại.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ nàng sẽ không thay người khác giải độc bằng cách này.

Như người này trúng độc, vậy mà...

Ngoại trừ cùng với máu có điểm giống nhau, dùng dị năng của nàng để thanh trừ toàn bộ độc trong cơ thể của hắn, ít nhất trừ cách này nàng không còn cách giải độc nào khác.

Chỗ giao nhau giữa hai cổ tay, nàng cảm nhận được rõ ràng máu của mình không ngừng xói mòn, thông qua dị năng, nàng cũng cảm nhận được máu của nàng không ngừng chảy vào thân thể của nam nhân, cho tới khi độc tố hoàn toàn tụ tập một chỗ.

Chính là chỗ này.

Trong lúc này, dị năng của Mộ Vân Yên chậm rãi phát huy tác dụng, bắt đầu thôn tính những độc tố này.

Bất quá, hàn độc này trong thân thể đã lâu, mặc dù có phản kháng, nhưng vẫn có thể đè xuống, chỉ là quá trình thôn tính cũng không phải cực kì thông thả, chờ sau khi độc tố đã thôn tính hoàn toàn, bóng đêm cũng đã lùi xa thay thế bằng nắng sớm mờ mờ.

”Phốc--”

Mộ Vân Yên mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng còn mang theo vết máu: “Quả thật là không tầm thường!”

Không nghĩ tới thời điểm cắn nuốt gần xong, hàn độc này lại có thể vờ đến, may mắn nàng vẫn luôn đề phòng, kém một chút, nàng liền mắc bẫy.

Khóe miệng nhẹ nở nụ cười, Mộ Vân Yên âm thầm nhắc nhở, về sau càng phải cẩn thận hơn.

Vì cổ tay chính mình cùng cổ tay của nam nhân cầm máu, Mộ Vân Yên liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Bất quá chỉ một giây sau, tay của nàng bị người bắt được.

”Người là ai?”

Mộ Vân Yên quay lại nhìn nam nhân trên giường không biết đã tỉnh dậy khi nào, cầm tay của nàng, đuôi mày nhảy lên, “Có cần thiết không?”

Trong tay búng một cái, nam nhân cầm tay của nàng trong nháy mắt buông ra, mà bản thân hắn lại ngất đi một lần nữa.

Mộ Vân Yên sau đó một thân tiêu sái, vung tay áo chậm rãi biến mất trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Không Hiểu Rung Động

“Tiểu thư, ngài lại đi cứu người?”

Lục Y canh chừng trước cửa phòng của Mộ Vân Yên, trông thấy Mộ Vân Yên sắc mặt tái nhợt đi lao đảo, nhanh chóng chạy tới đỡ Mộ Vân Yên, vừa đi vừa oán hận nói.

”Tiểu thư thường nói với Lục Y muốn tự chiếu cố mình thật tốt, mọi việc không thể quá cậy mạnh, Lục Y vẫn còn nhớ, ngược lại tiểu thư, cả ngày vì những việc như vậy làm cho mình luôn bận rộn, một chút cũng không lo lắng cho thân thể của mình.”

”Tiểu thư cũng biết mình có thể chất đặc thù, mỗi lần cứu người xong đều...” Hít mũi một cái, Lục Y thanh âm nghẹn ngào: “Lục Y không cầu tiểu thư cái gì, chỉ cầu tiểu thư đối với mình tốt một chút, nếu tiểu thư có chuyện gì, Lục Y nên làm gì bây giờ?”

Nhiều năm như vậy, hai người vẫn luôn nương tựa lẫn nhau, làm sao nàng có thể yên tâm được.

”Lục Y ngốc.” Mộ Vân Yên nắm lấy tay của nàng, khuôn mặt tái nhợt thoáng qua nét vui vẻ, ôn nhu an ủi: “Ta biết rõ, sau này sẽ không.”

Lục Y sợ nàng gặp chuyện không may, lo lắng nàng, nàng như thế nào không hiểu? Nhiều năm chung sống, ngoài mặt chủ tớ nhưng quan hệ lại giống như ti muội. Bộ dáng Lục Y như vậy chắc lại đứng chờ nàng ở ngoài cả đêm, trong lòng chua xót.

”Tiểu thư lần nào nói cũng như vậy nhưng kết quả không phải vẫn luôn như vậy sao, nhưng Lục Y muốn tin tưởng tiểu thư thêm một lần nữa, chắc chắn

lần này tiểu thư sẽ làm được.”

Lục Y đưa tay lau lung tung nước mắt trên mặt, có chút tức giận nói: “Nếu tiểu thư lại giống như lần này, không nói tiếng nào liền đáp ứng lão tiên sinh giải độc, làm bị thương chính mình, sau này Lục Y sẽ không để ý đến tiểu thư nữa.”

”Biết rồi.” Mộ Vân Yên mặt mày cong cong, mỉm cười đáp lại. Trong lòng cũng là một mảnh ấm áp, nha đầu Lục Y kia nói năng thì chua ngoa như tâm lại giống đậu hũ, rõ ràng quan tâm đến nàng, còn cần phải cố ý nói hung dữ như vậy.

Nhưng, bắt quá....

Mộ Vân Yên lông mi rũ xuống, này chắc cũng là một lần cuối cùng đi? Chuyện nơi đây, cũng đã đến lúc kết thúc.

--

”Chủ tử, ngài....đã đến giờ uống thuốc.”

Truy Vân nhìn nam tử sắc mặt lạnh lùng trước mắt mình, trước mặt là chủ tử nhà mình. Nhìn lại chén thuốc đen xì cơ hồ tản ra một mùi hương khó ngửi nghe nói là do đích thân lão quái y nấu. Trên khuôn mặt đáng yêu hoàn toàn là vẻ than khóc.

A a a! Rõ ràng nói hay lắm là thay nhau đưa thuốc, Truy Phong khốn kiếp này, mấy hôm trước đều là cùng nhau đi đưa thuốc nhưng tự nhiên hôm nay lại chuẩn trước?

Làm sao có thể để mình hấn đi đối mặt với chủ tử mặt lạnh này chứ! Đặc biệt là hấn còn phải đem chén thuốc mà đến hấn còn muốn đồ đi nữa chứ!

Đồ sạch! Hai chữ này hấn nghĩ cũng không dám nghĩ, Quái Y lão nhân thực sự là một người vô cùng đáng sợ, mấy ngày qua hấn thấm thiết cảm nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 5.2

Nếu để hấn biết thuốc này không cấp cho chủ tử hoặc là hấn đem đồ sạch thuốc đi, vậy thì hấn chắc sẽ không thể bước ra khỏi U Minh cốc, sẽ phải bị lão tiên bối chinh cho thể thảm.

Nghe vậy, nam nhân xoay người lại, dung mạo của nam nhân vô cùng bình thường, bình thường đến mức nếu đứng trong một đám người cũng không thấy. Nếu nói thứ hấp dẫn người ta nhất chính là đôi mắt của hấn, đẹp như ngọc lưu ly, chỉ là bên trong đôi mắt đó không thể thấy được một tia ôn nhuận, phảng phất cao không thể chạm, lạnh như băng chỉ nhìn một cái cũng đủ làm cho mọi người khiếp sợ, không dám tới gần thêm nữa.

Thân hình hấn cao to, một thân áo bào xanh đen, ngoại trừ cổ áo cùng cổ tay áo có thêm vài sợi sắc vàng bạc đồ án Lưu Vân thì cũng không có cái gì khác nhưng trông hấn thanh lịch lưu loát. Tóc dài như mực bị ngọc quan buộc lên cao cao, cả người tràn ngập hơi thở lạnh như băng nhắc mọi người chớ tới gần, xung quanh bảo trì nhiệt độ vô cùng thấp.

”Ân.”

Nam nhân tiếp nhận chén thuốc, nhìn thoát qua liền chau mày, khẽ hớp một ít thuốc trong chén. Sau khi uống được một nửa, lông mày của nam nhân lại nhíu chặt thêm vài phần.

Hương vị như thế ngoài U Minh cốc ra còn có thể ở đâu?

”Truy Vân, là ai chữa cho ta?” Cầm chén thuốc đưa lại cho Truy Vân, nam nhân đột nhiên mở miệng hỏi.

”Hắn Quái y tiền bối!” Truy Vân gãi gãi đầu, vẻ mặt rối rắm tiếp nhận chén, suy tư một lát rồi nói: “Đêm đó, quái y tiền bối không cho ta cùng Truy Phong lưu lại, bảo chúng ta đi, cho nên chuyện lúc đó Truy Vân cũng không rõ ràng lắm, bắt quá chắc là quái y tiền bối!”

Quái y?

Bạc Nham?

Nam tử khẽ nghiêng đầu, bên trong đôi mắt như lưu ly thoáng suy nghĩ sâu xa. Đêm hôm đó hấn nhớ rõ hấn có tỉnh dậy, như trờ trên cổ tay có một vết thương thì hấn không nhớ chuyện gì hết?

Có thể làm cho hấn quên hết chuyện đã phát sinh đêm qua? A ngược lại còn có chút ý tứ.

Bất quá hẳn cũng không phải là một người chuyện gì cũng phải biết rõ ràng, nắm giữ ở trong tay, nếu đã có người không muốn cho hẳn biết thì hẳn liền xem như không biết vậy..

Dù sao hiện giờ bọn họ vẫn còn ở trong U Minh cốc.

Nhưng người kia thật làm cho hẳn có chút tò mò...

Nghĩ đến ngày đó sau khi hẳn tỉnh dậy, trong không khí còn lưu lại mùi hương thơm ngát nhưng cực nhạt, chân mày nam nhân khẽ nhíu chặt.

”Truy Vân, bên trong U Minh cốc có mấy người?”

”Trước mắt Truy Vân chỉ biết trong cốc có ba người!” Nghe chủ tử hỏi, Truy Vân nhanh chóng báo những tin tức mà mấy hôm nay hẳn nghe được, “Thứ nhất chính là quái y tiền bối ngài cũng biết rõ, ngoài ra còn có hai nữ tử nghe nói một vị là đồ đệ mà quái y tiền bối thu nhận lúc còn nhỏ còn một vị là nha hoàn của đồ đệ.”

Nữ nhân sao?

Đột nhiên nghĩ đến ngày đó bọn họ mới vào cốc gặp phải người kia, nam tử đôi mắt híp lại. Nếu hẳn nhớ không nhầm thì mùi hương trên người của cô nương đó với người đêm hôm đó có điểm giống nhau...

”Chúng ta đi ra ngoài dạo!” Lưu quang chợt lóe qua đáy mắt, nam nhân dứt lời liền đứng dậy bước đi.

Gặp nam tử nói đi liền đi, Truy Vân ngẩn người, sau đó thả chén thuốc đang cầm trong tay, nhanh chóng đuổi theo, “Chủ tử, chờ ta một chút nha!”

--

Diện tích U Minh cốc rộng lớn, núi rừng khá nhiều, mà người ở trong U Minh cốc lại thưa thớt, mà cư ngụ chỗ này mỗi cái sân đều cách xa nhau.

Mỗi cái sân trang trí đều cực kì khéo léo và tinh xảo, giữa hai tầng của trúc lâu là một cái sân nhỏ, bên trong trồng không ít hoa cỏ, có loại bên ngoài thường gặp cũng có loại chỉ có trong U Minh cốc. Mỗi đóa hoa đều xinh đẹp và kiều diễm, tỏa ra hương thơm mê người.

”Chúng ta ở phía tây, quái y tiền bối ở giữa, mà vị đồ đệ kia nghe nói ở phía đông.” Truy Vân ở phía sau nam tử, đem những gì mà y biết được nói cho nam tử.

”Quái y tiền bối cả ngày hầu như đều đứng trong hiệu thuốc trong viện của hẳn, không bước ra khỏi nhà. Còn vị cô nương kia, ngoại trừ ngày vừa mới tới ra thì không gặp qua, nghe quái y tiền bối nói mấy ngày nay thân thể không tốt, liên tục ở trong viện tu dưỡng.”

”Ân.”

Ngã bệnh? Nam tử khẽ mím môi, chỉ đáp một tiếng bày tỏ hẳn đã biết.

Hai người đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã tới sân nhỏ phía đông.

Sân nhỏ dùng hàng rào vòng lên, cùng bên ngoài ngăn cách, cho nên nhìn từ bên ngoài không thấy gì.

Cho nên khi vào trong viện, hai người thấy rõ trong sân trên xích đu là người mà bọn họ muốn thấy.

Như cũ là một thân y phục màu tím thêu hoa vẩy dài, lụa trắng che mặt, chỉ là giờ phúc này đôi mắt nhẹ đóng.

”Ai.”

Cơ hồ là lúc nam tử vừa mới nhìn Mộ Vân Yên, Mộ Vân Yên liền lập tức thanh tỉnh, ánh mắt trực tiếp nhìn nam tử.

Trong chớp mắt bốn mắt nhìn nhau, nam nhân ánh mắt ngưng lại, nữ nhân này, lại làm cho hẳn có cảm giác rung động...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sùng Di Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Độc Cô Hàn Tìm Hiểu (1)

Bốn mắt nhìn nhau, nam tử bỗng có một sự rung động khó hiểu.

Giống như vượt qua muôn trùng núi sông, trong nhân thế tìm kiếm rất lâu, trong biển người mênh mông, nhưng lo lắng liếc mắt một cái liếc mắt liền nhìn thấy nàng, liền từ đó không thể rời đi ánh mắt được nữa.

”Có việc?”

Chỉ liếc mắt một cái, Mộ Vân Yên liền dời đi ánh mắt, hai người trước mắt chẳng phải là người ngày hôm qua cần tìm y nhân sao?

Lục Y nói quái lão nhân để hai người bọn họ ở phía tây sao, mà nàng ở phía đông. Từ phía tây sang phía đông cũng cách xa nhau.

Hiếu kị?

Dò hỏi?

Đi ngang qua?

Nàng rất tò mò mục đích của nam nhân này.

”Có thể đi vào ngồi một chút sao?”

Nam tử đôi mi vút sáng, đôi mắt như lưu ly xẹt qua một đạo ánh sáng, sau đó mở miệng hỏi.

Mộ Vân Yên ngẩn người, khẽ mỉm cười: “Đương nhiên có thể!”

Truy Vân: ...Người này thật sự là chủ tử của hắc tử?

Chủ tử của hắc tử trước nay đều không phải đặc biệt chán ghét nữ nhân sao? Như sao hôm nay có thể chủ động yêu cầu đi vào trong sân cô nương nhà người ta ngồi một chút?

Hôm nay mặt trời mọc hướng tây hay sao?

Nhận được đáp ứng của Mộ Vân Yên, nam tử đẩy ra hàng rào trước cửa liền đi vào, căn bản không thèm quan tâm Truy Vân đã hóa đá.

Hậu tri hậu giác, trong nội tâm Truy Vân hiện lên những ý tưởng loạn thất bát tao, vội vàng đi theo nam nhân vào trong.

Lúc hai người tiến vào, Mộ Vân Yên cũng lập tức từ xích đu đứng dậy, đưa bọn họ qua một chiếc bàn đá ngồi xuống. Hai nam tử ngồi một bên, Mộ Vân Yên ngồi đối diện bọn họ.

Truy Vân còn có chút trù trừ, hắc tử làm sao có thể ngồi bên cạnh chủ tử a, nhưng một ánh mắt của nam tử nhìn qua, Truy Vân liền lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Trời đất chứng giám, đây là chủ tử cho phép hắc tử ngồi xuống không phải là hắc tử không có tôn ti a.

Vì hai người bọn họ châm hai ly trà, đưa đến trước mặt hai người bọn họ, chậm rãi mở miệng: “Trong cốc nghèo khó, không có gì tốt để chiêu đãi hai vị, nếu có gì không chu toàn mong hai vị bỏ qua.”

”Cô nương khách khí, chủ tử nhà ta...”

Truy Vân cười tiếp nhận, hắc tử biết rõ chủ tử của hắc tử xưa nay đều là một người tính tình lạnh như băng, Truy Vân vừa chuẩn bị hòa giải, kết quả là hắc tử nghe chủ tử của hắc tử trả lời a.

”Không ngại!”

Truy Vân ngẩn ngơ, sau đó quay đầu lại nhìn chủ tử nhà hắc tử trên mặt vẫn là không chút biểu tình như cũ, đây thật sự là chủ tử nhà hắc tử sao? Không phải là bị người thay thế đi? Vì sao hôm nay chủ tử nhà hắc tử lại có thể nói nhiều như vậy?

Nam tử bung chén trà trước mặt lên, liếc qua Truy Vân một cái. Truy Vân hít mũi một cái, sau đó ngoan ngoãn ngậm miệng, cố gắng giảm bớt sự hiện hữu của mình, miễn cho chủ tử lại mất lạnh lần nữa.

Hình như không có ai đọc truyện của mình thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6.2

Ánh mắt theo Truy Vân thu hồi từ chỗ đó. Nam tử nhắm mắt, đem chén trà đặt lên chóp mũi hít hà, sau đó mở mắt ra, nhìn những cánh hoa lẻ tẻ trôi nổi trên mặt nước, cuối đầu hóp một ngụm, “Trà ngon.”

Cửa vào mát lạnh, rặng môi lưu lại hương thơm, hương hoa mơ hồ, làm cho tinh thần thoải mái.

“Haha.” Mộ Vân Yên tươi cười, sắc mặt lại có chút tái nhợt, ngay cả tiếng nói đều có chút yếu ớt. Nàng không nói tiếp, nhìn về phía nam tử, “Không biết công tử...”

“Độc Cô Hàn.”

“Àn.”

“Tên.” Độc Cô Hàn đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía Mộ Vân Yên: “Ngươi?”

“Vân Yên.” Mộ Vân Yên lông mi thu vào, cũng nói ra tên của mình.

“Không biết Độc Cô công tử đến đây là có chuyện gì?”

“Đi ngang qua mà thôi.” Đôi mắt Độc Cô Hàn nhẹ giọng lên, không buông tha nhất nhất động của Mộ Vân Yên, nghe thấy trong giọng nói nàng suy yếu vô lực, Độc Cô Hàn giữa lông mày cau lại: “Vốn là vô sự.”

“Nếu là như vậy, Độc Cô công tử còn cách...”

“Tiểu thư!”

Lục Y đẩy cửa ra, ôm rổ nhỏ từ bên ngoài tiến đến, liền thấy Mộ Vân Yên ngồi trên bàn đá trước sân, mà đối diện nàng còn có hai nam nhân.

Thiên a!

Lục Y giật mình, nàng chỉ đi ra ngồi chốc lát, tại sao khi trở về liền thành như vậy...

“Trở lại?” Mộ Vân Yên cười cười mở miệng, nhưng đáy mắt tràn đầy sự không tự nhiên, giọng nói càng trở nên nhu nhược: “Sao hôm nay lại về nhanh như vậy?”

“Tiểu thư, ngài quên đáp ứng Lục Y.”

Nghe thấy thanh âm của Mộ Vân Yên, Lục Y liền lập tức bình thường trở lại, đem rổ nhỏ để xuống, bước đến trước mặt Mộ Vân Yên, kéo nàng đi vào nhà: “Thân thể tiểu thư còn chưa tốt, cần phải hảo hảo nghỉ ngơi, vói lại bên ngoài đang lạnh, vạn nhất bệnh lại trở nên nặng thì làm sao bây giờ? May mắn hôm nay trở về sớm, không thì làm sao biết tiểu thư đem lời nói của Lục Y như gió thoảng bên tai.”

“Lục Y, ta sai rồi...” Mộ Vân Yên bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, nàng làm sao biết hôm nay trùng hợp bị Lục Y bắt gặp, nếu biết được vô luận như thế nào cũng không xảy ra.

“Khả là bọn họ...” Mộ Vân Yên chỉ chỉ hai người Độc Cô Hàn đang ngồi đối diện, có chút chần chừ mở miệng: “Chúng ta cứ như vậy bỏ lại hai người bọn họ không tốt đâu?”

Lục Y nghe vậy, bước chân dừng lại một chút, như không dừng lại đưa Mộ Vân Yên trở về phòng, sau đó quay ra ngoài, hướng đến chiếc bàn đá hai người ngồi đi tới, thần sắc cũng càng ngày càng lạnh.

Hai người nay không phải đến để cầu ý sao?

Nếu không phải bọn họ, tiểu thư sẽ có bộ dạng suy yếu như bây giờ sao?

“Hai vị công tử tùy tiện tới quấy rầy, chắc là có chuyện gì quan trọng? Nếu không có chuyện gì quan trọng mong hai vị công tử đi cho, tiểu thư cần phải tĩnh dưỡng, không thể bị người ngoài quấy rầy.”

Tuy nói quấy y lão nhân làm cho Mộ Vân Yên cấp Độc Cô Hàn giải độc, nhưng Lục Y lại đem mọi nguyên nhân đổ lên người Độc Cô Hàn, nếu như độc của hắn không quá khó giải, quấy y lão nhân cũng không thể giải được thì làm sao tiểu thư phải bị đi chứng chết tiệt kia chứ, cho dù tu dưỡng vài ngày, tiểu thư vẫn còn suy yếu vô lực.

Nói đi nói lại, đều do hai người trước mắt, nghĩ đến đây, ánh mắt nhìn về phía hai người càng bất thiện.

“Ngươi đây là thái độ gì?” Nghe thấy trong lời nói của Lục Y tràn đầy sự châm chọc, Truy Vân lập tức tức giận: “Chúng ta bắt quá đi ngang qua mà thôi, bởi vì tò mò mới tiến vào ngồi, cô nương cần gì phải nói chuyện có gai, không khách khí như thế?”

”Đi ngang qua?” Lục Y khinh thường cười một tiếng, “Nếu là đi ngang qua, vậy tại sao các người lại tiến vào ngồi một lát? Với lại thân thể tiểu thư không tốt, quái y lão nhân hẳn là phải nói các người không được đến quấy rầy a? Hai vị nên sớm quay trở về đi, không thì Lục Y có khả năng sẽ nói khó nghe hơn nữa.”

”Đêm hôm đó là nàng?” Độc Cô Hàn đem trà trong chén một hơi uống sạch, vuốt vuốt cái li, làm như lơ đãng mở miệng, chỉ là đôi mắt thẳng tắp nhìn về phía Lục Y.

Độc Cô Hàn ánh mắt sắc bén, Lục Y lúc này còn hung hăng vênh váo, lúc này trong nội tâm có vài phần khiếp sợ bất quá nàng giả bộ trấn định, nàng cũng không thể làm cho hai người này tiếp tục ở lại quấy rầy tiểu thư.

”Lục Y không hiểu công tử đang nói gì, kính xin công tử trở về đi.”

”Người..” Truy Vân còn muốn mở miệng phản bác, mà Độc Cô Hàn đã để cái ly xuống đứng lên.

”Truy Vân, đi thôi!”

Hắn vốn cũng chỉ là suy đoán, bất quá trước mắt thần sắc của tỷ nữ này hẳn đã có thể xác định.

Đã như vậy, chuyện kia cũng không sao.

Gặp chủ tử mình rồi đi, Truy Vân trừng Lục Y một cái, rồi vội vã đuổi theo sau.

Mà Lục Y vỗ vỗ ngực một cái, thần sắc có chút ngưng trọng, người này chỉ sợ lai lịch không nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phải Đi Về

Thời gian trôi qua mau, mới đây mà bọn Độc Cô Hàn ở U Minh cốc ngày người trôi qua cũng đã gần nửa tháng.

Dựa theo tính cách của Độc Cô Hàn mà nói, nếu nhưng độc đã giải, thân thể cũng tốt lên được chút ít, tất nhiên cũng sẽ không ở lại chỗ này.

Bất quá hẳn không ngờ tới quái y Bạch Nham lại là một nhân tố. Thời điểm hắn mang theo Truy Vân Truy Phong rời khỏi U Minh Cốc, Bạch Nham xuất hiện.

”Tiểu tử, giúp người giải độc, làm cho người khôi phục như lúc ban đầu, vậy mà người một chút bày tỏ cũng không có, cứ như vậy nghênh ngang nói đi, vậy chẳng phải ta đây đã tổn thất nặng hay sao? Hơn nữa thời điểm các người vào cốc phá hủy nhiều trận pháp ta tỉ mỉ bày bố như vậy, các người có phải nên bồi thường một chút không?”

Nhưng mà mấy người Độc Cô Hàn khi đi mang ngân phiếu cũng không nhiều, Bạch Nham cũng không dễ dàng để bọn họ xuống núi.

Xông vào?

Không nói tới lần này bọn họ tới giải độc, còn mang theo ân tình, chỉ là cái danh quái y Bạch Nham này, bọn họ cũng không thể không nể mặt.

Bạch Nham mặc dù tính tình cổ quái, nhưng trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa y thuật lại cao siêu, người từng nhận ân huệ của y trong thiên hạ cũng không ít, hoàng thân quốc thích, giang hồ hiệp khách, nếu đắc tội với Bạch Nham chỉ sợ...

Chắc chắn, hậu quả này cũng có thể nghĩ ra, bị thiên hạ truy sát, này thuyết đối không phải là chuyện tốt!

Cho nên mấy người bọn họ chọn một phương thức khác, đó chính là bàn bạc!

Đương nhiên, chuyện như vậy vừa nhìn không thể là chuyện mà Độc Cô Hàn có thể làm được, tự nhiên chuyện này rơi xuống trên đầu hai người Truy Vân Truy Phong.

Sau đó bàn bạc đến bàn bạc đi, kết quả cuối cùng chính là bọn Độc Cô Hàn ở lại khoảng nửa tuần trắng làm lao động chân tay cho Bạch Nham, giúp việc là tốt rồi.

Được rồi, với cái quyết định này Độc Cô Hàn chẳng những không nói gì, vuốt cằm trực tiếp đồng ý.

Nghĩ đến, lúc phá trận pháp của Bạch Nham, thật sự hắn cũng đuối lý. Thứ hai, trong lòng hắn vẫn cũng có chút do dự, nhưng cụ thể là cái gì hắn cũng không rõ, chỉ cần nghĩ đến lúc hắn phải rời đi, trong lòng lúc nào cũng có chút rầu rĩ.

Cho nên, mấy người Độc Cô Hàn tiếp tục ngăn người ở lại U Minh cốc.

Nửa tháng này, Độc Cô Hàn không đến sân nhỏ của Mộ Vân Yên, không phải ở trong sân của mình luyện võ công thì là đi trong núi rừng vài vòng.

Về việc giúp Bạch Nham lao động chân tay, không phải còn có hai người Truy Vân Truy Phong sao, cho nên không cần hắn đi làm.

Huống chi U Minh cốc ngăn cách với bên ngoài, ở nơi này, vừa không thấy những mưu đồ làm loạn, cũng thoát đi những quấy rầy đáng ghét, cho nên, Độc Cô Hàn ngày qua ngày cũng vô cùng bình thản.

“Chủ tử, quái y tiền bối nói chúng ta có thể đi.”

Mỗi ngày, Độc Cô Hàn ở trong sân nhân nhả trà, Truy Phong ở một bên luyện kiếm, Truy Vân âm ỉ từ bên ngoài chạy vào, khuôn mặt đáng yêu tràn đầy hưng phấn.

Trời mới biết, ở một cái nơi hoang vu vắng vẻ, địa phương mà đến chim cũng không thèm ỉa phân, chẳng những mỗi ngày bị quái y lão nhân nô dịch, hơn nữa lúc nào cũng gặp cái người gọi là Lục Y xú nha đầu, mỗi lần đều đối với hắn châm chọc khiêu khích, hỏi làm sao hắn có thể chịu được.

Người nói đánh nàng đi, nhưng nàng là một cô nương, không biết võ công, đây không phải là nói hắn khi dễ một cô nương yếu đuối sao? Huống chi quái y tiền bối còn rất yêu thương nha đầu này, nếu như nàng ở trước mặt quái y lão nhân cáo trạng hắn, thiên, vậy cuộc sống còn có thể an ổn được sao?

Cho nên Truy Vân nghĩ tới nghĩ lui, từ đó hạ quyết tâm, quân tử động khẩu bất động khẩu, hắn muốn dùng lời nói chiến thắng nàng, để xem nàng còn dám trước mặt hắn lớn lối nữa không.

Chỉ là, ý nghĩ của Truy Vân vô cùng tốt nhưng khi thực hành thì..

Haha, gánh nặng đường xa a.

“Àn.”

Nghe vậy, Độc Cô Hàn chợt ngẩn ra, trong lòng chợt lóe lên một cảm xúc phức tạp, bất quá hắn lập tức đem về mặt phức tạp này đè xuống, khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt như thường.

Tiện tay để chén trà xuống, đứng trên bàn đá vang lên âm thanh thanh thúy.

“Đi thu thập đi.”

Nói xong, Độc Cô Hàn đứng dậy ly khai tiểu viện.

“Truy Phong, chủ tử đây là như thế nào? Ta lại không có nói sai lời nào đi?”

Truy Vân vốn kích động đến nói cho hắn biết tin tức tốt này, ai ngờ chủ tử của hắn một chút kích động cũng không có, hơn nữa tựa hồ sau khi hắn nói xong về mặt của chủ tử có chút không đúng.

“Không có việc gì, chúng ta trước dọn dẹp một chút đi.”

Truy Phong thu hồi trường kiếm, ánh mắt dõi theo bóng dáng đã biến mất của Độc Cô Hàn, sau đó mở miệng: “Chủ tử có chuyện muốn làm.”

Nói xong, Truy Phong liền đi vào trong nhà, chỉ là lông mày hắn nhíu lại, ánh mắt có chút hiểu được, phương hướng mà chủ tử vừa đi là...

--

Bên này, Độc Cô Hàn tự mình đi ra ngoài tiểu viện của mình, một đường hướng đông, đợi đến trước sân nhỏ của Mộ Vân Yên mới dừng lại.

Hắn cũng không hiểu tại sao lại đến nơi này. Chỉ là sau khi nghe được Truy Vân nói, trong đầu theo bản năng liền nghĩ đến Mộ Vân Yên, sau đó liền trực tiếp đi đến nơi này.

So với lần trước hắn đến vẫn giống nhau, Mộ Vân Yên vẫn một thân váy tím thêu hoa, thân che mặt che kín một nửa dung nhan, vẫn ngồi trên xích đu, chỉ là lúc này đây ánh mắt của nàng trầm tư đang suy nghĩ, mà bên kia, Lục Y trên chiếc bàn đá thêu cái gì.

“Có chuyện gì sao?”

Phát giác có người đi vào trong sân nhỏ, Mộ Vân Yên từ trong suy nghĩ của mình thoát khỏi, nhìn về phía phát ra ánh mắt lại nhìn thấy Độc Cô Hàn, đuôi lông mày khẽ nhíu, mặt không biến sắc mở miệng hỏi.

Lục Y nói với nàng, quái y lão nhân tức giận hắn lúc trước hủy trận pháp, cho nên trước lúc hắn rời cốc liền đem bọn họ ngăn cản, muốn bọn họ làm công nửa tháng.

Hiện này vừa tới nửa tháng, người này không nên thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi sao? Tại sao lại đến chỗ nàng làm cái gì?

”Vô sự.”

Độc Cô Hàn khẽ lắc đầu, rồi sau đó thẳng tắp nhìn về phía nàng, “Ta phải đi.”

”Vây Vân Yên trước ở nơi này chúc Độc Cô công tử thuận buồm xuôi gió.” Mộ Vân Yên cười trả lời.

”Àn.” Nghe thấy nàng trả lời có chút qua loa, Độc Cô Hàn mặc dù trong lòng có chút náo nức, nhưng vẫn trả lời.

”Chúng ta sẽ gặp lại.”

Trầm mặc một hồi lâu, Độc Cô Hàn đột nhiên nói ra những lời này, cùng lúc đó thâm sâu nhìn nàng một cái, rồi sau đó ly khai.

Tạm biệt sao?

Mộ Vân Yên khoe miệng kéo nhẹ, chỉ là cười cười, hai người bọn họ chưa từng gặp qua nhau, huống chi tiếp xúc qua ngắn, coi như cơ hội gặp lại sau này cũng vô cùng nhỏ.

”Tiểu thư.” Sau khi Độc Cô Hàn rời đi, Lục y liền bỏ việc trong tay xuống, có chút lo lắng mở miệng.

”Theo Lục Y chứng kiến, vị Độc Cô công tử này lai lịch bất phàm, không giàu tất quý. Mà hắn toàn thân sát khí lạnh như băng, tiểu thư lại không cùng hắn tiếp xúc hảo”

”Đây là tự nhiên.”

Mộ Vân Yên vuốt cằm, Lục Y không nói nàng cũng có chút không để ý tới? Chỉ là nàng và hắn chỉ dừng lại ở bước này, cần gì đối với hắn quá mức để ý.

Huống chi, nàng cũng đến lúc nên ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sùng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ca Ca Đến

Mấy người Độc Cô Hàn rời đi, đối với Mộ Vân Yên mà nói thì một chút ảnh hưởng cũng không có, như cũ nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, cuộc sống vẫn như thường ngày, yên tĩnh như vậy.

Chỉ là, những ngày yên tĩnh như vậy chỉ hôm sau là bị phá vỡ.

”Vân bối Mộ Vân Đình, vâng theo mệnh lệnh của gia phụ Mộ Dung Hách trước đến đoán xá muội Mộ Vân Yên trở về kinh.”

Một thân ngân bạch cảm bào, Mộ Vân Đình cao lớn vững chãi, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy chân thành và tha thiết, đứng trước sân nhỏ của Bạch Nham, hướng đến xích đu nơi Bạch Nham đang ngồi thì lễ một cái, mới mở miệng.

”Lúc trước gia phụ cùng tiền bối đã nói, chờ sau khi Yên nhi trưởng thành sẽ đón nàng về kinh, hiện thời cũng sáu năm qua đi, Yên nhi cũng sắp trưởng thành, mong tiền bối đáp ứng để cho Vân Đình có thể đón Yên nhi hồi kinh.”

”Trở về kinh?” Bạch Nham vỗ mạnh thành ghế, đứng dậy, chỉ Mộ Vân Đình giọng nói bất thiện: “Tiểu tử ngươi đừng nói cho ta ngươi đã quên sáu năm trước phát sinh chuyện gì. Để nha đầu trở về với ngươi ta không yên tâm”

Kinh thành kia nhưng không phải là một nơi lương thiện gì, sáu năm trước nha đầu tại đó nhưng thiếu chút nữa ngay cả mệnh cũng mất, Hừ, lần này cho dù nói cái gì hắn cũng sẽ không thể để tiểu tử thúi này đem nha đầu mang đi.

”Tiền bối, trước đích xác là do Vân Đình cùng phụ thân bảo vệ bất lợi, yên nhi xảy ra chuyện ta cùng phụ thân không thể chối tội, hiện thời Vân Đình hướng ngài đảm bảo, sau khi đón nàng trở về kinh, ta sẽ không để cho nàng chịu tí xú ủy khuất nào. Nếu tiền bối phát hiện nói có hư, tiền bối có thể mang nàng đi bất cứ lúc nào. Huống chi Yên nhi sống ở chỗ này sáu năm, người lui tới ít ỏi, chẳng lẽ tiền bối mong muốn Yên nhi sống như vậy cả đời sao?”

Mộ Vân Đình biết rõ vị quái y lão nhân trước mắt cực kỳ yêu thương Mộ Vân Yên, theo lúc trước hắn đánh không vỡ qui củ của U Minh cốc, không chối từ ngàn dặm đến kinh thành cứu Yên nhi một mạng là có thể nhìn ra được. Hiện giờ Yên nhi lại sống bên cạnh hắn sáu năm, hắn đối với Yên nhi phần yêu thương này chỉ sợ chỉ có tăng chứ không có giảm, xem ra làm cho Yên nhi theo hắn trở về là một chuyện không đơn giản.

Cho nên chuyện này hẳn cũng chỉ có thể từng điểm từng điểm đến, trước mắt hẳn phải tiêu trừ tâm lý kháng cự đối với kinh thành của Bạch Nham.

”Nói ngược lại dễ nghe.” Bạch Nham hừ lạnh một tiếng, hai tay sau lưng, vây quanh Mộ Vân Đình đánh giá một phen, mới nói: “Theo ta được biết, Mộ Vân gia các người cũng không phải chỉ có Mộ Vân Yên là vị tiểu thư duy nhất, nếu nha đầu theo người trở về, người có thể đảm bảo người cùng cha của người có thể yêu thương nàng trước sau như một sao? Vô luận nàng làm tốt hay làm sai, đều thủy chung che chở cho nàng, không để cho nàng chịu một chút thương tổn nào?”

Không thể không thừa nhận, Bạch Nham bị Vân Đình nói làm cho dao động, tiểu nha đầu hiện giờ cũng sắp trưởng thành, cùng hẳn ở chỗ này cũng không phải là một chuyện tốt.

Mộ Vân Hách cùng tiểu tử trước mắt này lúc trước tuy nói trước kia rất sùng ái nha đầu, nhưng mà dù sao giờ cũng đã qua sáu năm, ai biết bọn họ có hay không vì tiểu nha đầu không thành thạo mà lạnh nhạt nàng. Hơn nữa tên khốn Mộ Vân Hách kia ngoại trừ nha đầu là nữ nhi còn có hai nữ nhi, hai người kia sinh trưởng ở nơi đại viện, không thể thiếu những lực đực, mà nha đầu sống ở nơi này, trừ hẳn cùng Lục Y ít ỏi cùng người chung đụng.

Còn vì nếu bàn đến những chuyện quanh co khúc khuỷu, tiểu nha đầu tất nhiên không thể nào là đối thủ của hai người kia, cho nên hẳn sớm nên gỡ gỡ tiểu tử này là điều cần thiết.

Đây là có cửa!

Mặc dù giọng nói của Bạch Nham vẫn bất thiện như cũ, bất quá lời nói kia lộ ra ý tứ làm cho thần kinh của Mộ Vân Đình run lên.

Bạch Nham nếu như nói đến tình huống sau khi Yên nhi trở về, vậy bày tỏ hẳn đối với chuyện Yên nhi trở về đã có chút giản ra, chỉ cần hẳn thêm một chút sức, chuyện này vẫn có thể.

”Tiền bối có thể yên tâm, Yên nhi là nữ nhi mà phụ thân yêu thương nhất cũng là muội muội mà Vân Đình sùng ái nhất, phụ thân cùng Vân Đình sùng ái Yên nhi không kịp, như thế nào có thể cam lòng để cho nàng chịu ủy khuất? Huống chi theo lời tiền bối nói đều là những người không liên quan mà thôi, không cần tiền bối mở miệng, chỉ cần bọn họ có tâm tư gì khác, Vân Đình cùng phụ thân nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ.”

Mộ Vân Đình khi nói những lời này, giọng nói tràn đầy nghiêm túc, ánh mắt dị thường kiên định. Mà khi nhắc đến những người không liên quan, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng thích chết chóc.

Những người này nếu an phận một chút, hẳn cũng không làm khó quá, còn nếu như bọn họ lại muốn động đến những tâm tư khác, đừng trách hẳn hạ thủ không lưu tình.

”Này không sai biệt lắm.” Bạch Nham gật nhẹ đầu, vẻ mặt khẽ buông lỏng, trong lòng lại có chút lạc lõng, nuôi tiểu nha đầu sáu năm nay lại muốn đi...

Ai, lập tức Bạch Nham không kiên nhẫn phát phát tay: “Được rồi được rồi, lão đầu ta không phản đối, mau đi tìm tiểu nha đầu đi.”

”Vân Đình đa tạ tiền bối.” Vân Đình nghe vậy vui mừng, gấp hướng Bạch Nham thi lễ lần nữa, ý tứ Bạch Nham rõ ràng cực kì trong những lời kia, hẳn sẽ không ngăn trở hẳn đón Yên nhi về kinh, về tình về lý, hẳn cũng nên cảm tạ Bạch Nham.

”Vậy vẫn bối trước hết đi tìm Yên nhi.”

”Ân.” Bạch Nham tức giận đáp một tiếng, sau đó mắt không thấy tâm không phiền đi vào hiệu thuốc.

”Không cần làm phiền, ta liền ở chỗ này.”

Mộ Vân Đình vừa mới định rời đi nơi này của Bạch Nham, đi tìm Mộ Vân Yên, nhưng hẳn đi còn chưa được hai bước, bên tai liền truyền đến một thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Bước chân không thể không ngừng lại, hẳn ngược mắt nhìn lại, một nữ tử áo tím, lụa trắng che mặt, đôi mắt phượng sáng láng như ngôi sao, nhưng lại trong suốt không dấu vết, thiếu nữ nhìn hẳn có vài phần quan sát, giữa lông mày cau lại.

Đôi mắt này...

”Yên nhi?” Mộ Vân Đình mở miệng thử thăm dò.

Nghe thấy thanh âm của Mộ Vân Đình đại não của Mộ Vân Yên một trận đau xót, kí ức như làng sóng thủy triều không ngừng vọt tới.

...

”Yên nhi, đây là bánh hoa quế mà muội thích nhất, ca ca mua cho muội.”

”Yên nhi, nếu ai khi dễ muội, muội liền nói cho ca ca, ca ca thay muội đi bắt nạt trở lại. Đừng cứ mãi chọi cứng, bộ dáng như vậy, ca ca lo lắng cho muội.”

”Yên nhi, Lâm Thanh Liên cùng Tạ Như Nguyệt kia cũng không phải loại tốt lành gì, muội nghe ca ca nói một câu, đừng cùng các nàng lui tới.”

”Chỉ cần có thể cứu Yên nhi, muốn mệnh của Vân Đình, Vân Đình cũng không tiết.”

...

”Ca ca, ta nghĩ ăn bánh ngọt quế hoa.” Hít một hơi thật sâu, Mộ Vân Yên mới vừa cười vừa nói.

Nàng vốn cảm thấy hai chữ ca ca rất khó nói ra khỏi miệng, nhưng vừa rồi dung hợp những kí ức kia, hai chữ này liền đơn giản nói ra khỏi miệng.

Đây là ca ca của nàng, là người thương nàng như mạng.

”Yên nhi.” Sau khi đạt được lời xác định của Mộ Vân Yên, Mộ Vân Đình gấp rút đi đến, cao thấp đánh giá nàng một phen, mới ôm nàng vào trong ngực, âm thanh có chút nghẹn ngào: ”Yên nhi, Yên nhi của ca ca trưởng thành rồi.”

”Ca ca, người khóc nè.” Mộ Vân Yên trong mắt chưa xót, nhưng lại cười trừ chọc Mộ Vân Đình, ”Người trước kia luôn chê cười Yên nhi khóc nè, nhưng hôm nay người lại khóc nè, lần này, nên để Yên nhi chê cười người.”

”Tiểu xấu bao.”

Mộ Vân Đình buông ra ôm ấp, chọc chọc đầu Mộ Vân Yên, cố làm ra vẻ tức giận: ”Gan lớn phải không? Ngay cả ca ca cũng dám giễu cợt.”

”Nào có?” Che đầu của mình, Mộ Vân Yên bẹp bẹp miệng: ”Ta đây là nói thật, như thế nào, đầu năm nay nói thật đều sai sao?”

”Người nha đầu này.” Mộ Vân Đình cười mắng một tiếng, nhưng nghĩ đến mục đích mình đến lần này, về mặt tạm ngưng thờ dài một tiếng: ”Kỳ thật, lần này ta đến là phụng mệnh lệnh của phụ thân đón người trở về.”

”Yên nhi, người nguyện cùng ta cùng nhau trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trên Đường Trở Về Kinh

”Yên nhi, người xem phía trước chính là trấn Nam Kiều, qua khỏi trấn Nam Kiều sẽ tới kinh thành.”

Bên ngoài trấn Nam Kiều, Mộ Vân Đình, Mộ Vân Yên, Lục Y ba người dắt ngựa song song mà đứng.

Mộ Vân Đình nhìn lối vào trấn nhỏ phía trước, hướng về Mộ Vân Yên đang đứng song song bên cạnh nói ra, khóe môi khẽ nhếch, trên khuôn mặt thoáng qua nét vui vẻ.

”Chúng ta hôm nay liền hảo hảo nghỉ ngơi bên trong trấn Nam Kiều một đêm, ngày mai liền trở lại kinh thành.”

”Àn.” Mộ Vân Yên vẫn như cũ lựa trắng che mặt, một thân tử y thanh lệ thoát tục. Nghe lời nói của Mộ Vân Đình cười đáp lại một tiếng.

Rốt cục, cũng đến kinh thành sao?

Lục Y cũng gật đầu, đi đường thời gian dài như vậy nàng cũng có chút chịu không nổi.

”Vậy trước hết chúng ta nên tìm khách sạn ở lại đi.” Mộ Vân Đình đề nghị.

”Hảo.” Mộ Vân Yên cùng Lục Y gật đầu đáp ứng.

Thiên Hương lâu

”Mấy vị khách quan không biết nghỉ trọ hay là ở trọ?” Vừa tiến vào liền có tiểu nhị tiến lên nhiệt tình hỏi.

”Đưa lên trước vài món ăn chiêu bài của các người.” Mộ Vân Đình đem bạc cấp cho tiểu nhị, mở miệng nói ra: ”Chọn ra ba gian phòng hảo hạng cho chúng ta.”

”Được rồi, khách quan bên này thỉnh.”

Tiểu nhị sau khi ghi nhớ liền dẫn mấy người Mộ Vân Đình tới trước một chiếc bàn chỗ yên tĩnh. Ti mi giúp ba người lau bàn ghế rồi mới rời đi: ”Các vị chò, thức ăn lập tức đến ngay.”

”Đi đường thời gian dài như vậy, cũng xem như đã tới rồi.”

Đội tiểu nhị rời đi, Mộ Vân Đình mới mở miệng, nhìn về phía Mộ Vân Yên cùng Lục Y ánh mắt bao hàm áy náy:“ Những này này làm khổ hai tiểu cô nương, mặc dù không đụng đến phiền toái gì, nhưng lại làm cho hai người các người chịu cực khổ.”

Mộ Vân Đình thở dài, tin tức hân đón Mộ Vân Yên trở về kinh không biết tại sao lại lộ ra ngoài, cho nên sau khi ra khỏi U Minh cốc không lâu liền gặp phải ám sát, cho nên hân mới nghĩ ra chủ ý chỉ ra làm hai đường.

Làm cho đội hộ vệ theo hân đến đi theo quan đạo trở về kinh, còn hân dẫn theo Mộ Vân Yên cùng Lục Y theo con đường nhỏ, cố hết sức che dấu tai mắt.

Cho nên dọc đường này hân vẫn phải luôn cẩn thận, luôn đề cao tinh thần phải bảo vệ cho Mộ Vân Yên cùng Lục Y an toàn .

Cho nên, mấy ngày đi đường, Mộ Vân Yên cùng Lục Y căn bản không ngồi xe ngựa mà liên tục cưỡi ngựa, đường đi lắt lư nhưng hai tiểu cô nương một câu oán hận cũng không có. Đây làm cho Mộ Vân Đình trong lòng không rõ tư vị gì.

”Ca ca, người cũng vì tốt cho chúng ta, ta cùng Lục Y đều hiểu.” Mộ Vân Yên mở miệng, ánh mắt nhu hòa như nước,“ Yên nhi sớm không phải là tiểu cô nương yếu đuối sáu năm trước, cũng không phải là góa phụ hoa, ca ca không nên xem nhẹ Yên nhi nha.”

”Tiểu thư lời này nói không sai.” Lục Y cũng mở miệng,“ Lục Y cùng tiểu thư ngày người ở trong cốc sáu năm, cũng không phải là dạng trời gà không chặt , công tử không cần quá ưu tâm”

”Hào, hào , hào.” Mộ Vân Đình cười đáp,“ Các người đều nói có lý, là ta quá quan tâm”

Lúc mấy người đang nói chuyện, tiểu nhị đã mang đồ ăn lên, xếp đặt ước chừng nửa cái bàn mới rời đi.

”Nhanh ăn đi, món ăn Thiên Hương lâu này như là tiếng lành đồn xa.” Mộ Vân Đình giúp hai người gấp món ăn, mới nói:“ Đảm bảo hai người ăn liền sẽ không quên.”

”Công tử lời này không đúng, nếu bàn về nấu ăn , ai có thể so sánh với ...”

”Thức ăn nhiều như vậy cũng không thể ngăn được miệng người.” Lục y nói một nửa liền bị giọng điệu cứng rắn của Mộ Vân Yên cắt đứt, nhận ra bên trong ánh mắt ôn nhu giấu diếm uy hiếp, Lục y liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nàng như thế nào là quên mất, ở trước mặt thiếu gia cư nhiên nhắc tới tài nấu ăn của tiểu thư, đây không phải làm cho công tử càng tự trách sao? Hoàn hảo tiểu thư làm cho nàng ngừng lại nếu không nàng thật sự khó chối tội này a.

”Không sánh bằng ai , Lục Y?”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Vân Đình Phát Uy

“Không sánh bằng ai nha, Lục Y?” Mộ Vân Đình cười tiếp một câu.

”Đương nhiên là...” Tiểu thư a. Lục Y ở trong lòng lặng yên nói ra, bất quá lời này nàng cũng không dám nói ra ngoài . Nói ra, nàng xong chắc.

”Là ai a? Lục Y không phải căn bản cũng không có người này, mà là Lục Y người hù dọa ta đi?” Mộ Vân Đình liếc Lục Y một cái, rồi sau đó lại cấp Mộ Vân Yên gấp một đĩa món ăn, “Nhanh ăn đi.”

”Ca ca cũng ăn.” Mộ Vân Yên nhu thuận nói.

”Đương nhiên là...”

Bị Mộ Vân Đình nghi vấn như vậy, Lục Y trong nội tâm lập tức khơi dậy vạn phần ý chí chiến đấu, đang chuẩn bị tùy tiện nói ra một cái tên người , lại bị một cái thanh âm đột nhiên chen vào cắt đứt.

”Đương nhiên chính là bốn công tử.”

Một người mặc cẩm y hoa phục bộ dáng cậu ấm đã đi tới, sau lưng còn đi theo vài gia đình vóc dáng cường tráng.

”Lục Y, mau ăn, ăn xong phải đi nghỉ ngơi thật tốt .”

Mộ Vân Đình nhìn cũng chưa từng nhìn kia cậu ấm một cái, nói với Lục Y.

”A, hảo.” Lục Y theo lời cũng gấp thức ăn bắt đầu ăn, không chút nào để ý tới kia cậu ấm kia.

Mà nhìn thấy vị công tử ca này đi vào, vốn Thiên hương lâu đang ồn ào nhưng trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, chuyên tâm ăn đồ đặc của mình.

Trông thấy vị công tử ca này hướng về trong góc đi đến lúc, mọi người ngoài mặt vẫn như cũ tiếp tục ăn món ăn, ngẩng vụng trộm rồi rít đưa mắt đầu đi qua. Nhìn thấy một vị cô nương mặc y phục tử y, rồi rít hiểu, bị vị này bá vương để mắt tới, cô nương này chỉ sợ là... Ai.

Bị người như thế khinh thường, cậu ấm trong lòng cũng vô cùng tức giận, bất quá nhìn đến Mộ Vân Yên tháo xuống cái khăn che mặt dùng bữa, bắt nắn trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

”Không trách được sáng nay lúc ra cửa nghe thấy chim khách ở đầu cành không ngừng gọi đầu, nguyên lai là nhân duyên ở chỗ này chờ bốn công tử đầu.”

Cậu ấm cố làm ra vẻ tiêu sái bỏ qua quạt xếp, đi đến bên cạnh Mộ Vân Yên ngồi xuống, trông thấy gương mặt tuyệt mỹ của Mộ Vân Yên, theo bản năng liền đưa tay đi sờ, ”Hôm nay nhìn thấy, quả thật là trời ban lương duyên. Tiểu mỹ nhân, người liền cùng ta trở về đi, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ đối với người rất tốt, làm cho người một bước lên trời, đeo vàng đội bạc, phú quý vô biên.”

”Chờ người cùng sau khi ta trở về, ta liền đem những thị thiếp kia toàn bộ đuổi đi, độc sủng người một người như thế nào?”

Mới xa xa vừa nhìn, hần chỉ cảm thấy này đáng điệu cô gái hẳn là không sai. Hiện thời tới gần vừa nhìn, mới biết cái gì gọi là trần gian tuyệt sắc.

Vận tốt như vậy nếu đã bị đụng vào hần, như vậy hần lại làm sao có thể đơn giản buông tha đâu.

”Vị công tử này, “ Mộ Vân Đình cảm chỉ sắp sờ đến tay, sắc mặt lạnh lùng, ”Người đây là muốn làm cái gì?”

Sớm biết, bọn họ nên đi trong phòng ăn, mà không phải đứng ở đại sảnh trong xá xinh này. Ở trong đại đường thì có thể bị chú ý tới, mà ở trong phòng, đã có thể hoàn toàn không có khả năng này.

Lúc này, Mộ Vân Đình trong lòng không khỏi biết vậy chẳng làm.

Muội muội của hần là như thế đơn thuần ôn hòa, hần che chở còn không kịp, như thế nào có thể để chuyện làm dơ bẩn muội muội của hần xảy ra trước con mắt của hần?

Mộ Vân Yên lúc này đã đem chiếc đũa để xuống, cầm lấy một bên khăn che mặt một lần nữa đeo lên, nhìn xem kia cậu ấm, trong mắt chán ghét chợt lóe lên.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.

Này cậu ấm coi như nói là qua được đi, chỉ là cặp kia mắt tam giác bên trong lóe tràn đầy dâm mỹ ánh sáng, mà kia dưới khuôn mặt lại vô cùng xanh xao đã nói rõ điểm này.

Nàng lúc này chỉ hồi hận chính mình như thế nào cứ như vậy sơ ý lơ là, cho là có cái khăn che mặt liền không sao mà đã quên cái trang giả dạng một tỷ. Nàng không muốn bởi vì loại người này, mà cấp Mộ Vân Đình thêm phiền toái.

Lục Y lúc này trong lòng cũng có chút buồn bực, được rồi, người này xuất hiện mặc dù giúp nàng hóa giải nguy cơ, nhưng là người này vừa nhìn liền không phải loại tốt lành gì, người như vậy lại còn muốn cho nhà nàng tiểu thư cùng hần đi?

Đây quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng a!

”Người ai nha?” Kia cậu ấm vốn là cũng sắp sờ đến Mộ Vân Yên, hiện nay bị Mộ Vân Đình như vậy cản lại, này lửa giận trong lòng khí lại tới.

”Người là cái thứ gì, cũng dám quản bốn thiếu gia chuyện này?”

”Công tử chuyện của người đúng là không nên ta quản, hơn nữa ta cũng không muốn quản, nhưng là sự tình quan hệ muội muội ta, việc này tại hạ liền không thể không quản.” Mộ Vân Đình hừ lạnh một tiếng, đem hần tay dùng sức bỏ qua.

”A, nguyên lai là anh vợ nha.” Kia cậu ấm nghe vậy vẻ mặt vui mừng, nở nụ cười: ”Nếu đã anh vợ ở chỗ này, vậy chuyện này dễ làm hơn nhiều.”

”Bốn thiếu gia chính là Lý Thần con trai độc nhất của Lý Long Thăng nhà giàu nhất trấn Nam Kiều, bốn thiếu gia hôm nay đối vị cô nương này nhất kiến chung tình, nghĩ đến chúng ta nhất định là sớm đã duyên định tam sinh, nhẹ nhàng không bằng bạo lực, anh vợ không bằng liền đem vị cô nương này gả cho bốn thiếu gia làm vợ.”

”Anh vợ có thể cứ việc yên tâm, sau vị cô nương này gả cho bốn thiếu gia, bốn thiếu gia nhất định thật tốt đãi nàng, tuyệt không làm cho nàng bị tí xú ừy khuất, còn nữa, cùng Lý gia chúng ta kết thân, cũng là có thể trông nom một nhà các người nhiều hơn, bộ dáng như vậy, anh vợ cuộc sống của các người cũng không phải quá ư thư thái sao? Đây chính là một kiện thiên đại hảo sự a, anh vợ người cảm thấy thế nào?”

Lý Thần dương dương tự đắc nói xong, phía sau mang cao ngạo, bỗ thí nhìn về phía Mộ Vân Đình, một bộ chờ bộ đáng hấn nịnh bợ.

”A, Nam Kiều Trần nhà giàu a, này thật là có tiền a.” Mộ Vân Đình giận quá thành cười, “Vị này Lý công tử người làm những thứ này phụ thân người cũng biết?”

Trông nom nhà bọn họ? Cũng không sợ gió lớn đau đầu lưỡi! Bọn họ đường đường trấn quốc công phủ còn cần một nhà giàu trong một cái trấn nhỏ trông nom? ! Thật sự là buồn cười!

”Anh vợ yên tâm” Lý Thần cũng không có nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Mộ Vân Đình, còn tưởng rằng Mộ Vân Đình động tâm, chỉ là sợ hấn không làm chủ được, chuyện này muốn phụ thân hấn đến quyết định.

”Phụ thân bổn thiếu gia từ trước đến nay đối bổn thiếu gia là sủng ái có thêm, bổn thiếu gia muốn đi về phía đông, phụ thân hấn liền tuyệt không làm cho bổn thiếu gia đi tây. Bổn thiếu gia không thích buôn bán, hấn cũng sẽ không ép buộc bổn thiếu gia đi. Coi như là bổn thiếu gia muốn sao trên trời trăng sáng, hấn cũng là tuyệt sẽ không không đáp ứng.”

Lý Thần cũng không có chú ý tới Mộ Vân Đình càng ngày ánh mắt càng lạnh, vẫn như cũ tự nhiên nói: “Cho nên nói anh vợ a, người là có thể hoàn toàn đem muội muội giao cho bổn thiếu gia, bổn thiếu gia chắc là sẽ không ủy khuất nàng.”

”Ha ha, phải không?” Mộ Vân Đình cười lạnh một tiếng, lại không nghĩ chịu đựng tức giận trong lòng, trực tiếp nhắc theo quả dấm hướng tới mặt Lý Thần mặt đánh qua, “Người cũng không dãi một bãi thật tốt mà soi, bộ dáng này của người, còn dám nghĩ đến muội muội ta? Người nên nằm mộng đi thôi.”

”Đều là người chết a? Còn thất thần làm sao?” Ở thời điểm Lý Thần còn không có kịp phản ứng, Mộ Vân Đình quả dấm liền đánh đến đây, bị Mộ Vân Đình hung hăng đánh một quyền, rằng đều bị đánh rớt hai cái, Lý Thần lúc này mới thanh tỉnh, nhingia đình mình mang đến đang sững sờ, mở miệng liền mắng: “Các người tới đây để xem à còn không mau cứu ta?”

”Là.”

Những gia đình nghe thấy thiếu gia nhà mình bởi vì hờ mà mồm miệng không rõ lời nói, thiếu gia nhà mình bị đánh giống như đầu heo, từng người từng người đều là buồn cười lại lại không dám cười, bất quá tất cả đều là kịp phản ứng, thiếu gia nhà mình còn ở trong tay người khác, mà bọn họ chính là phải bảo vệ thiếu gia an toàn, sau đó cùng nhau hướng Mộ Vân Đình công tới.

”Hừ.”

Mộ Vân Đình thấy thế chỉ là lạnh lùng cười một tiếng, tiện tay đem Lý Thần đánh tới hướng đám kia gia đình, sau đó nghênh tiếp công kích.

Lý Thần mang đến gia đình cũng không tính nhiều, chỉ có năm người. Ở đại đa số người xem, này năm cái gia đình vóc người khô ngô, vẻ mặt hung tướng, sức chiến đấu nhất định là vô cùng mạnh mẽ, kia Mộ Vân Đình thoạt nhìn hảo hoa phong nhã, động thủ khẳng định không phải là đối thủ của năm người này.

Sau đó khác tất cả mọi người trong tầm mắt chính là, năm người này chẳng những không có đánh tới Mộ Vân Đình, ngược lại là nguyên một đám bị Mộ Vân Đình đánh mặt mũi bầm dập.

Mọi người vây xem trong lòng không khỏi cảm khái, quả thật là người không thể xem bề ngoài a.

”Từng người từng người, đều là thùng com.” Thấy những người mình mang đến trước đến nay bách chiến bách thắng lại ngoài dự tính đều bị Mộ Vân Đình cấp đánh ngã xuống đất không dậy nổi, Lý Thần tức giận đến đỏ mặt tía tai, sau đó mới bị Mộ Vân Đình hung hăng cấp đánh,

”Đều đứng dậy a, còn nằm đó không đứng dậy? !” Hướng bọn họ một người đập một cước sau, Lý Thần lúc này mới quay đầu nhìn về phía Mộ Vân Đình, dùng tay chỉ hấn, “Tên tiểu tử, người chờ đó!”

”Chờ?” Mộ Vân Đình hai tay ôm cánh tay, dù bận vẫn ung dung nhìn xem hấn, cố ý giễu cợt; “Ta hiện tại liền chờ người a, hơn nữa, hay là thật tâm tự đáy lòng đâu.”

”Hừ.” Kia Lý Thần nghĩ tái mở miệng, lại hay bởi vì mặt đau nhức, nhe răng nhếch miệng, cuối cùng buông tha cho mở miệng.

Đem Mộ Vân Đình hung hăng tròn mắt nhìn một cái, Lý Thần vừa nhìn về phía Mộ Vân Yên mang khăn che mặt đứng ở một bên, trong mắt là tràn đầy tình thế bất buộc. Dừng một chút, mới ly khai. Sau khi rời đi, những gia đình này liếc Mộ Vân Đình một cái khóe miệng khê nhếch cười, dù bận vẫn ung dung xem bọn họ, rồi rít hoảng sợ, cấp vội đuổi theo Lý Thần, khắp khiêng đi.

”Ca ca, giỏi quá!”

Ở một bên yên lặng nhìn xem Mộ Vân Yên hướng về Mộ Vân Đình nhếch lên ngón tay cái, thon dài mày liễu hạ, mắt phượng cong cong, đầy tràn vui vẻ.

Nha, mặc dù như vậy là có chút bạo lực, bất quá nàng vì cái gì như vậy thích đâu?

”Thiếu gia, làm tốt lắm” Lục Y cũng cười theo.

”Tốt lắm, không sao.” Mộ Vân Đình cười cười, rồi sau đó nhìn về phía mọi người vây xem, ánh mắt dày đặc, “Mọi người còn có việc? Nếu không có việc gì, cũng ăn món ăn của chính mình đi, náo nhiệt xem quá lâu, cẩn thận món ăn nguội lạnh.”

Nghe vậy, mọi người chỉ cảm thấy sau lưng âm phong trận trận, vội vàng thu hồi từng người ánh mắt, yên lặng ăn món ăn, không dám lại đi xem Mộ Vân Đình mấy người bọn họ.

”Tiểu nhị.” Mộ Vân Đình đem sắc mặt coi như trấn định chào hỏi tiểu nhị, ném cho hắn nhất thỏi bạc, rồi sau đó mở miệng: “Đem vừa rồi món ăn trở lên một lần, bung vào trong phòng đi thôi. Còn dư lại coi như làm là bồi thường.”

”Là, là.” Tiểu nhị kia nghe vậy lập tức mặt mày hớn hờ, rồi sau đó đem mấy người dẫn tới định trước gian phòng: “Cái này gian phòng của các vị, các vị chờ, thức ăn lập tức đến.”

”Uh, đi thôi.”

Tiểu nhị đi rồi, Mộ Vân Đình liền hướng Mộ Vân Yên cùng Lục Y nói: “Ta phải đi ra ngoài một chút, Lục Y, lúc ta không có ở đây phải chiếu cố kỹ lưỡng Yên nhi.”

”Thiếu gia cứ yên tâm đi, Lục Y hội.” Lục Y gật đầu bảo đảm, “Ngài cứ yên tâm đi.”

”Vậy là tốt rồi.” Mộ Vân Đình xoa xoa Mộ Vân Yên đỉnh đầu, “Đợi lát nữa món ăn đến đây trước hết ăn, không cần chờ ta.”

”Ca ca ngươi là muốn...”

”Xuyt.”

Cắt đứt lời nói của Mộ Vân Yên, Mộ Vân Đình nhìn xem nàng, vẻ mặt thành thật: “Có một số việc ca ca đi làm là tốt rồi, chỉ cần người hảo hảo, như vậy là đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Rốt Cục Trở Về Kinh

Mộ Vân Đình tốc độ rất nhanh, chưa tới một canh giờ đã trở lại.

Mộ Vân Yên cùng Lục Y tất nhiên là đoán được nguyên nhân Mộ Vân Đình đi ra ngoài, nhưng bất quá đều là ăn ý không có hỏi thăm.

Các nàng không hỏi, Mộ Vân Đình tự nhiên cũng sẽ không báo cho các nàng đến cùng như thế nào. Dù sao lần này làm... Đích xác là có chút xung động.

Ba người sau khi ăn xong, cho người thu thập mọi thứ, liền trở về phòng đi của mình nghỉ ngơi.

U Minh Cốc mặc dù đang ở trong phạm vi Thiên Diễm vương triều, nhưng được coi như là biên thù, đoạn đường từ U Minh Cốc đến kinh thành chắc chắn cũng sẽ không gần, mà qua hơn mười ngày này, ba người dọc theo đường đi vội vàng gấp rút lên đường, nghỉ ngơi đều không phải là quá tốt. Hiện nay lập tức tới ngay kinh thành, tự nhiên là muốn nghỉ ngơi một tý, lấy lại trạng thái tốt nhất.

Mộ Vân Yên bên này bình tĩnh như vậy, mà bên kia - -

Lý gia

”A, ươi ân ái áo ù o a.“ (cha, ngươi cần phải báo thù cho ta) “

Lý Thần vừa mới tiến đại sảnh, vừa nhìn thấy Lý Long Thăng đang ngồi trên chủ tọa trong đại sảnh nâng chén trà không biết đang suy nghĩ gì, lập tức đem phần hận, ác độc trên mặt thu liễm sạch sẽ, rồi sau đó thay một bộ dáng thống khổ, rậm rì.

Mà cùng sau lưng hắn bọn gia đình thấy thế cũng ríu rít lên tiếng, mở miệng một tiếng “Ai ư”. Loại chuyển hóa này cơ hồ là trong nháy mắt, bởi vậy có thể thấy được mấy người này cũng là không ít làm chuyện như vậy.

”Ngươi hôm nay làm cái gì?”

Nghe thấy thanh âm “Ai ư”, Lý Long Thăng lúc này mới phục hồi lại tinh thần, mí mắt khẽ nâng, nhìn nhìn mặt mũi bầm dập Lý Thần, lại nhìn một chút những gia đình đang thờ dài thờ ngắn, hừ lạnh một tiếng, uống một ngụm trà mới mở miệng hỏi.

”Bị người đánh? Về nhà làm cho ta giúp người trút giận?”

”Cha, “gặp Lý Long Thăng chỉ nhìn nhợt nhìn thoáng qua, cũng không có cái bày tỏ gì khác, Lý Thần trong lúc nhất thời trong lòng cũng là có chút kỳ quái.

Dĩ vãng hắn bị người đánh, không cần hắn mở miệng, Lý Long Thăng lập tức liền sẽ đi qua quan tâm đầy đủ, sau đó không phân biệt mọi thứ đã đem những người chọc tới hắn giải quyết, như thế nào hôm nay cha hắn thái độ lại lạnh nhạt như thế?

Nghĩ đến lời nói vừa rồi của Lý Long Thăng, Lý Thần giật mình, chớ không phải là cha hắn cho là hắn bị người đánh, quá mất mặt cho nên tức giận đi? Nghĩ đến đây, Lý Thần liền thử dò xét tính mở miệng: “Cha, người có phải hay không trách ta làm cho người mất mặt? Nha, đều là tiểu tử kia hại ta.”

”Đồ hỗn trướng!” Nghe lời nói của Lý Thần, Lý Long Thăng lập tức tức giận đứng lên, đem cái ly hương về Lý Thần đập tới, cái ly ngã trên mặt đất, chia năm xẻ bảy, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Cứ việc Lý Thần bị Mộ Vân Đình đánh rớt hai cái răng cửa, nói chuyện hồ, rất nhiều lời nói không rõ, bất quá đến cùng là biết từ chi bằng phụ, Lý Long Thăng thật dễ dàng liền nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Thần, đã có thể là nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Lý Thần, Lý Long Thăng mới tức giận hơn.

”Người ra cửa đều không có mắt sao? Không biết người nào nên chọc, người nào không nên dây vào sao? Người có biết hay không người hôm nay nhưng là chọc tới đại phiền toái?!”

”Cha, không thể nào đi?” Xem Lý Long Thăng tức giận như vậy, Lý Thần trong lòng cũng là có chút nhút nhát, vì vậy dè dặt trả lời, “Ta nhìn thấy bọn họ cũng bình thường thôi mà...”

”Người ngu xuẩn!” Lý Long Thăng chỉ Lý Thần, nhưng lại không đánh một cái, “Người có biết hay không người chọc tới chính là thiếu gia trong kinh thành? Đây là hương lão mới đến nói, còn có thể giả bộ hay sao?”

Nghĩ trong ngày thường Lý gia hắn coi như là nhà giàu của trấn Nam Kiều, hương lão thấy hắn cũng là cấp cho vài phần mặt mũi. Mà vừa rồi hương lão khi đi tới mặt mũi tràn đầy tức giận, hắn đem mọi chuyện đều nói một lần, hắn hiện tại vẫn là rất hốt hoảng.

Nhà mình con trai không ra hồn hắn cũng là biết rõ, nhưng hắn là con trai độc nhất, trong ngày thường quá mức nuông chiều, hiện nay liền thành bộ dáng như vậy.

”Hương lão... Thế nào có thể...” Lý Thần nghe vậy còn có chút ngẩn ra, bất quá là vài cái quần áo người bình thường, như thế nào còn có thể thỉnh động hương lão?

”Đù rồi, mấy ngày nay người liền ở nhà cho ta, thật tốt tính lại.” Nói xong, Lý Long Thăng nhìn cũng chưa từng nhìn Lý Thần một cái, đi thẳng ra ngoài.

Kia năm cái gia đình gặp Lý Long Thăng đều đi, nhìn lại một chút Lý Thần đang sững sờ suy nghĩ, liếc mắt nhìn nhau, đều lặng lẽ chạy trốn.

Mà trong phòng, cũng chỉ còn lại có Lý Thần một người đang không ngừng lẩm bẩm tự nói: “Không thể cạnh...”

- -

Sáng sớm hôm sau, ba người liền trả phòng, ly khai Thiên hương lâu. Làm cho những người kia ôm tâm tính xem náo nhiệt không khỏi thất vọng mà về.

Người xem a, Lý Thần ở trấn Nam Kiều nhưng là nổi danh bá vương, từ trước đến nay quen hoành hành ngang ngược, hơn nữa còn có cái phụ thân cưng chiều quá mức làm chỗ dựa, cơ hồ sẽ không có đem ai để vào mắt.

Hiện nay, bá vương bị người từ bên ngoài đến cấp đánh, bá vương trở về nhất định là muốn tìm cha hắn vì hắn làm chỗ dựa, mà thôi Lý Long Thăng kia nâng ở lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, tất nhiên lập tức sẽ tới báo thù. Nhưng là mọi người mong ngóng, từ chạng vạng đợi đến trời tối, cũng không có thể đợi người của Lý gia đến.

Mãi cho đến Mộ Vân Đình ba người ngày thứ hai sáng sớm lúc rời đi, cũng không gặp bất kì kẻ nào của Lý gia xuất hiện qua. Làm cho những người có tâm xem náo nhiệt quả thực không hiểu.

Như thế nào, chẳng lẽ này Lý lão gia rốt cục là đồ tính, không hề cưng chiều con trai sao?

Lúc này lại có người đứng ra nói, ngày hôm qua hương lão mang người vội vội vàng vàng đi Lý gia, cũng không biết hương lão cùng Lý lão gia nói những thứ gì, dù sao theo Lý lão gia lúc đi ra, trên khuôn mặt già nua vẻ mặt trầm trọng, lại là không ngừng thở dài, biểu hiện trên mặt lúc tiễn khách của Lý lão gia khó coi muốn chết, âm trầm đều nhanh chảy ra nước.

Nghe thế, mọi người nhất thời nào bỏ đi ra: Lý lão gia bởi vì bị chuyện gì cấp quán lên, cho nên mới không rảnh bận tâm chuyện tình của bá vương Lý Thần. Đến đây, mọi người không khỏi cảm khái ba người Mộ Vân Đình vận khí tốt, nếu không phải Lý lão gia không rảnh, những người từ bên ngoài này gặp xui xẻo lớn?

Nhưng mà ai cũng không nghĩ ra chính là Lý gia lại sẽ ở gần gũi trong một tháng, theo Nam Kiều Trấn nhà giàu ngã xuống tầng dưới chót nhất, nghèo rớt mùng tơi. Mà tạo thành hết thảy nguyên nhân, kỳ thật cũng chỉ là một câu nói của Mộ Vân Đình mà thôi. Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Lúc này, ba người Mộ Vân Đình đã gặp lại đội hộ vệ, đoàn người đã tiến vào kinh thành.

“Kinh thành quả nhiên phồn thịnh.” Mộ Vân Yên khẽ vung lên mảnh xe ngựa, nhìn xem trên đường nhộn nhịp người bán hàng rong cùng với khách cò kè mặc cả, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt lạnh dần.

Cách sáu năm, nàng trở lại rồi sao. Những người kia, các người vẫn còn an tâm?

“Dưới chân thiên tử, kinh thành tự nhiên là địa phương nơi khác không thể so sánh.” Lục Y cười nói tiếp, bất quá lập tức Lục Y về mặt biến đổi, có chút bận tâm: “Lục Y có mấy lời muốn nói cùng tiểu thư, hy vọng tiểu thư chớ trách.”

“Lục Y ngượng nói.” Mộ Vân Yên đem mảnh xe ngựa để xuống, xoay đầu lại nhìn xem nàng, “Có cái gì cứ việc nói thẳng, không quan hệ.”

“Kia Lục Y đã từng nói.” Lục Y hít thở sâu một tý, lại nhìn Mộ Vân Yên một cái, lúc này mới nói: “Tiểu thư trước kia đem Phương di nương xem vô cùng trọng, liền ngay cả con gái của nàng Mộ Vân Thường cũng xem như là thân tỷ tỷ bình thường đối đãi, nhưng là tiểu thư không biết là Phương di nương cùng Mộ Vân Thường ở trong bóng tối nhưng là không ít đối tiểu thư động những tâm tư khác, ngược lại thật lòng yêu thương tiểu thư là lão gia cùng thiếu gia không ít lần bị tiểu thư từ chối ngoài cửa...”

Dừng một chút, Lục Y gặp Mộ Vân Yên bình tĩnh nghe lời của nàng, mới tiếp tục nói: “Bất quá dọc theo con đường này tiểu thư cùng thiếu gia thật sự cùng một chỗ vô cùng hảo, Lục Y là thật tâm hy vọng tiểu thư lần này hồi phủ cùng lão gia còn có thiếu gia cũng có thể hảo khéo léo cư xử, không cần lại bị Phương di nương các nàng cấp ảnh hưởng tới.”

Mộ Vân Yên trầm mặc gật đầu nhẹ, nàng tự nhiên hội.

Nàng không phải là không biết đời trước sống rất thất bại, nhưng là nàng cũng không nghĩ tới đời trước thế nhưng sống thất bại như thế. Bởi vì mới vừa xuyên qua đến lúc ấy ký ức không hoàn toàn, hơn nữa nàng lại mới vừa xuyên qua đến liền ra kinh đến U Minh Cốc, từ đó ngăn ngớt chính là sáu năm, nàng đối kinh thành cũng không có bao nhiêu ấn tượng. Hiện nay nghe Lục Y nhắc tới, nàng mới nhớ tới rất nhiều chuyện tình.

Đối với mình tốt phụ huynh bị nàng từ chối ngoài cửa, ngược lại là đối một đám mưu đồ làm loạn nữ nhân gây ngốc trả giá thật lòng, cuối cùng mới dẫn đến kết quả hương tan ngọc nát.

Bất quá bây giờ nàng cũng không phải là Mộ Vân Yên trước kia cái gì cũng không thể phân biệt, những người đã từng bắt nạt nàng, các người đều đã chuẩn bị xong.

Nói cách khác, trò chơi này khả liền không hảo ngoạn rồi sao.

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Di Nương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Những Thứ Thù Cũ Kia

Khoảng cách với phủ trấn quốc công phủ còn có một đoạn, Mộ Vân Yên giờ phút này dứt khoát giờ phút này đem tất cả ký ức đời trước đều nhớ lại một lần.

Phụ thân của nàng là Mộ Khâm Hách trấn quốc công của Thiên Diễm vương triều, mẫu thân là nữ nhi của Hà Viễn một vị quan trọng Đại Lý Tự Hà Tổ Nguyệt, cũng chính là đương gia chủ mẫu của phủ trấn quốc công. Từ trí nhớ của đời trước, Mộ Khâm Hách cùng Hà Tổ Nguyệt cảm tình rất thân thiết, hai người đối với một đôi trai gái, tức Mộ Vân Đình cùng Mộ Vân Yên xem như trân bảo. Bất quá đáng tiếc chính là, Hà Tổ Nguyệt bị bệnh liền qua đời lúc nàng mới năm tuổi.

Khi đó đối thủ một mất một còn của Thiên Diễm vương triều là Lạc vương lại vừa vận xâm phạm, Mộ Khâm Hách bên ngoài lãnh binh chinh chiến. Đến lúc Mộ Khâm Hách kỳ khai đắc thắng, khai hoàn hồi triều, Hà Tổ Nguyệt sớm đã bị bệnh qua đời. Mà đời trước cũng vì vậy mà ngăn cách với Mộ Khâm Hách.

Nhưng mà ở đời trước lúc mẹ đẻ bị bệnh qua đời, tâm tình nhất thời tiêu cực xuống thấp, hai mẹ con Phương di nương cũng gặp từ lúc đó.

Phương di nương vốn là nha hoàn hồi môn của Hà Tổ Nguyệt, đùa giỡn thủ đoạn mới bò lên trên giường Mộ Khâm Hách, sau lại là đã mang thai, Hà Tổ Nguyệt niệm tình đã từng có tình cảm, liền cho Mộ Khâm Hách đưa nàng làm di nương. Mặc dù như thế, Mộ Khâm Hách lại chưa từng đi qua phòng của Phương di nương, ngược lại là đối Hà Tổ Nguyệt nhiều hơn một phần áy náy, sủng ái lại là tăng gấp bội. Bình thường không phải là ngủ lại phòng của Hà Tổ Nguyệt, liền đi ngủ tại thư phòng.

Phương di nương cũng biết rõ Mộ Khâm Hách đối với mình không thích, xưa nay cũng là yên lặng gây ngốc ở trong viện mình, rất ít đi ra.

Song khi thời điểm Hà Tổ Nguyệt vừa mới qua đời, hai người này liền bắt đầu đi ra.

Hai người già vờ đối đời trước là tốt không thể tốt hơn , trong ngày hỏi han ân cần điều đó là ắt không thể thiếu, hơn nữa đời trước được cha mẹ còn có ca ca bảo vệ quá tốt, quá đơn thuần , rất dễ dàng liền tin hai mẹ con Phương di nương , coi các nàng như thân nhân mà đối đãi.

Mẹ con Phương di nương ngoài sáng đời Mộ Vân Yên vô cùng tốt, nhưng này phần hảo ý này lại mang vài phần ác ý, đầu tiên là đem đời trước nâng cao, nuôi nàng thành cái không coi ai ra gì, điều ngoa tùy hứng , sau lại thường làm cho đời trước cùng Mộ Vân Thường cùng đi ra ngoài, làm cho đời trước xấu mặt, Mộ Vân Thường là cỡ nào tốt, thì đời trước là cỡ nào không chịu nổi.

Mộ Khâm Hách cùng Mộ Vân Đình đều là nhân vật khôn khéo, nhưng bình thường ở trong phủ thời gian rất ít, nhưng là từ một chút ít sinh hoạt cũng có thể phát hiện một chút ít vấn đề , lúc bọn họ phát hiện vấn đề , liền nói cho đời trước cách Phương di nương các nàng xa một chút, nhưng đời trước khi đó trong lòng trong mắt đều là mẹ con Phương di nương, tự nhiên là không có đem lời nói của Mộ Khâm Hách cùng Mộ Vân Đình nghe lọt, hơn nữa mẹ con Phương di nương ở bên trong lại không ngừng trợ giúp, làm cho đời trước cùng Mộ Khâm Hách và Mộ Vân Đình quan hệ vô cùng không tốt.

Đời trước năm tám tuổi , được mời trước đi tham gia bữa tiệc ngắm hoa trong nội cung . Nói như vậy, như loại này yến hội hoàng gia cử hành, phạm là người nhận được thiệp mời đều là con trai trưởng đích nữ, bởi vì ở triều đại này, thứ tự đích thứ tôn ti ngược lại rất xem trọng, con vợ kế thứ nữ ở trong phủ căn bản chính là không thể nào được chào đón, địa vị, cũng chỉ so với đây tớ cao một chút mà thôi.

Phủ Trấn quốc công ở Thiên Diễm vương triều cũng cũng coi là trụ cột vững vàng , tự nhiên tiệc ngắm hoa Mộ Vân Đình cùng Mộ Vân Yên có thư mời .

Nhưng đời trước cũng bởi vì Phương di nương mẹ con vài câu lời nói liền không để ý Mộ Khâm Hách cùng Mộ Vân Đình ngăn trở, đơn giản chỉ cần đem Mộ Vân Thường cũng mang đến , đem Mộ Khâm Hách cùng Mộ Vân Đình tức giận đến một câu nói cũng không nói với nàng.

Mộ Vân Thường cũng không phải là một người an phận , bất quá nàng đến cùng so với đời trước tuổi lớn hơn, tâm trí thành thục, cho nên trong tiệc ngắm hoa lưu dấu lại vết giẫm thấp Mộ Vân Yên không ít, lại hợp tình hợp lý nâng cao chính mình, làm đời trước mắt không ít mặt mũi.

Cứ việc đời trước thật lòng coi Mộ Vân Thường là chị họ mà đối đãi, nhưng bị nhân số rơi trong lòng tự nhiên cũng là có chút vướng mắc. Cho nên ở thời điểm ở yến hội , đời trước có chút rầu rĩ đi ra ngoài đến ngự hoa viên giải sầu .

Chỉ là ngự hoa viên này cũng không có đi thành, đi một nửa lộ trình đúng lúc đến một cái hồ nước ,hai người Lâm Thanh Liên cùng Tạ Như Nguyệt ngăn cản đường đi của đời trước.

Người phía trước là đích nữ đương triều tể tướng , người còn lại là đích nữ của lễ bộ thị lang , mà này lễ bộ thị lang lại là môn sinh của tể tướng, cho nên Tạ Như Nguyệt tự nhiên cũng quen biết Lâm Thanh Liên, xem nàng như người hầu.

Đời trước quan hệ cùng hai vị này quan hệ coi như là tương đối khá , đương nhiên, đây là đời trước tự nhận , cho nên giờ phút này bị hai người ngăn cản đường đi, đời trước cũng không có cái gì mâu thuẫn tâm tình, ngược lại là rất nhiệt tình cùng các nàng chào hỏi.

Mà Lâm Thanh Liên cười nói với nàng muốn cùng nàng ngoạn trò chơi, mà đời trước đúng lúc tâm tình phiền não , tự nhiên là một lời đáp ứng.

Lâm Thanh Liên nói ra trò chơi rất cũ , chơi trốn tìm. Rất rõ ràng, bắt người dĩ nhiên là là đời trước .

Đời trước sau khi bị bắt lại mất , Lâm Thanh Liên cùng Tạ Như Nguyệt nhìn nhau cười một tiếng, rồi sau đó hữu ý vô ý đem Mộ Vân Yên hướng hồ nước đi tới. Chờ đời trước đến cạnh bờ hồ, hai người cố ý dọa đời trước nhảy dựng, làm cho nàng một cái xoay người liền ngã xuống hồ.

Lâm Thanh Liên cùng Tạ Như Nguyệt nhìn như kinh hoàng muốn kéo đời trước, đến bên cạnh hồ lúc lại là cố ý một đẩy xuống, làm cho đời trước ngã vào trong hồ.

Đời trước từ nhỏ thân thể liền có chút ít yếu, lại là không biết bơi lội, mà thời điểm ngã vào hồ nước , đầu lại đụng phải trên núi giả, huyệt chi cứu trị cũng không kịp lúc, cho nên cứ như vậy hương tan ngọc nát , sau đó nàng Nam Cung Vân Yên mới đến.

Đem ký ức lại chỉnh sửa một lần, Mộ Vân Yên lúc này mới mở mắt ra, thời điểm nàng trở thành Mộ Vân Yên , nàng cũng đã nói , những người đã từng bắt nạt qua đời trước , nàng là một người đều sẽ không bỏ qua . Mặc dù không hiểu Lâm Thanh Liên tại sao phải đưa nàng vào chỗ chết, bất quá thù này oán nhưng là kết đầu.

Trong giây lát, Mộ Vân Yên rèm xe vén lên, ngẩng đầu nhìn hướng đối diện trà lâu tầng cao nhất kia cửa sổ khẽ mở ra một đường nhỏ , trong mắt phượng lãnh ý chợt lóe lên. Lập tức lại thu hồi ánh mắt, đề xuống màn xe.

Mặc dù chỉ là một cái, nhưng nàng vẫn có thể đủ cảm thụ được đến bên cửa có người đang xem nàng. Có lẽ đây chính là người có dị năng trời sinh nhạy cảm đi. Chỉ là, người nọ hẳn không phải là cái gì kẻ địch, kia đạo mục quang bên trong có nghi hoặc, có kinh ngạc, lại duy chỉ có không có sát khí.

”Tiểu thư, làm sao vậy?” Gặp Mộ Vân Yên nhanh chóng đem rèm vén lên nhìn ra ngoài một chút lại đề xuống, lông mày sau đó lại nhíu lại, Lục Y có chút nghi hoặc.

”Không có việc gì, không cần lo lắng.” Mộ Vân Yên lắc lắc đầu, hỏi: “Cách phủ có còn xa lắm không?”

”Còn có hai con đường nữa sẽ đến.” Lục Y đáp.

”Ân.” Mộ Vân Yên gật gật đầu, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

--

Trà lâu tàng cao nhất

”Cảnh giác không sai.” Đem cửa sổ mở ra, nhìn đội ngũ dần dần đi xa, nam tử thần sắc khẽ buông lỏng, lại cúi đầu nhìn vòng tay trên cổ tay trái, trong đôi mắt lưu ly có chút sợ sệt, môi mỏng khẽ dạng khỏi một nụ cười, nếu quả thật là nàng..

Bạn đang đọc truyện *Lãnh Đế Bá Sủng Dị Năng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.